

Молодіжний Вісник

Громадська газета №32(57) січень 2010 року
Державного професійно-технічного навчального закладу
"Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище"

НАШІ ДОСЯГНЕННЯ

- **Срібна медаль** у конкурсі інноваційних розробок Дванадцятій міжнародній виставки навчальних закладів "Сучасна освіта в Україні 2009";

- **Почесний диплом** "За особистий внесок у розвиток інновацій" (директор ДПТНЗ "ВМВПУ" О.Д. Дмитрик);

- **Почесна грамота** "За проявлений професіоналізм" у II етапі Всеукраїнського конкурсу фахової майстерності, професія "Кухар" (Громович Марина, гр. № 8);

- **I місце** серед команд ПТНЗ області з баскетболу (юнаки);

- **Свято обдарованої молоді** "Зоряний шлях", премійовані та нагороджені почесними грамотами 150 учнів училища;

- **III місце** за програмою Спартакіади ПТНЗ області з міні-футболу (юнацька збірна);

- **Диплом I ступеня** за перемогу в обласній виставці-конкурсі флористичного дизайну (Загон Оксана);

- **Диплом за перемогу** в обласній виставці-конкурсі флористичного дизайну, номінація "Креативна ідея" (Калінушка Марина);

- **Диплом за II місце** в обласному фестивалі-огляді художньої самодіяльної творчості учнів ПТНЗ «Подільські зорі» - вокальний ансамбль "ВМВПУ" (худ.керівник О.Чорна)

- **Диплом за III місце** в обласному фестивалі-огляді художньої самодіяльної творчості учнів ПТНЗ «Подільські зорі» - дует Петліньська В., Кучерук М. (худ.керівник О.Чорна)

- **I місце з міні-футболу** за програмою Спартакіади ПТНЗ області (збірна дівчат)

- **Отриманий Грант** у сумі 30 000 гривень в рамках реалізації обласної Програми розвитку інформаційних телекомунікацій та інноваційних технологій в закладах освіти області 2006-2010.

- **Лауреат конкурсу** у номінації «Інновації у професійно-технічній освіті у виставці-презентації: «Інноватика в освіті України-2009»

- **II місце** у всеукраїнському конкурсі Web-дизайну - Снідевич Андрій, номінація «Web-програмування»

- **II місце** в обласному етапі X Міжнародного конкурсу знавців української мови імені П. Яценка (учениця гр. №29 Гнатюк М., викладач Мазуренко С.П.)

Швидко плине час. Позаду залишилось I півріччя 2009 - 2010 навчального року. За його результатами серед учнів I-III курсів найкращими стали: Бондар Ольга, Бронзов Сергій, Бузулицький Геннадій, Даценко Олександр, Даценко Тетяна, Коржан Інна, Оранська Анастасія, Рогозіна Лідія, Савлук Юлія, Шульдік Руслан.

Їхня щоденна наполеглива праця, самовдосконалення, прагнення здобути обраний фах були гідно оцінені викладачами та майстрами виробничого навчання.

Отож, щиро бажаємо не втрати працелюбності, бажання професійно та особистісно зростати. Успіхів Вам на життєвих дорогах, щасливої долі, здобутків та реалізації заповітних мрій!

На фото: Оранська Анастасія, Бронзов Сергій, Савлук Юлія, Даценко Олександр, Даценко Тетяна, Богущкий Вадим, Рогозіна Лідія

"У СТІНАХ РІДНОГО УЧИЛИЩА..."

Ось і розпочався другий семестр нового навчального року, залишаючи за собою приємні спогади. Здавалося, ще зовсім недавно, майже вчора, ми прийшли сюди абітурієнтами подавати документи до вступу в училище, щоб здобути професію: "Секретар. Оператор поштового зв'язку". Ми дуже чітко пам'ятаємо свої перші досягнення по даній професії, хвилювання перед ек-

заменами, виробничу практику,

яка збагатила кожному з нас цінними знаннями, підготовку до різних заходів, що проводили в училищі та багато інших незабутніх моментів, які закарбувалися в нашій пам'яті. А сьогодні ми вже на третьому курсі, отож, наша група у цьому році є випускною. Нам потрібно зробити важливий вибір, від якого залежатиме наше майбутнє, тобто відповісти собі на запитання: "А куди ж далі?". Хтось обере працевлаштування, а хтось продовжить навчання, щоб здобути вищу освіту, - це особистий вибір кожного.

Але ж так не хочеться залишати вже рідні стіни училища, просторі кабінети та майстерні, шумні коридори. Ми жодного разу не пошкодували, що обрали саме цей навчальний заклад - ДПТНЗ "Вінницьке міжрегіональне вище професій-

не училище", адже тут працюють висококваліфіковані викладачі та майстри виробничого навчання, а сучасні методи викладання і новітні інформаційні технології допомагають отримати глибокі знання та оволодіти практичними навичками з обраної професії. На сьогоднішній день наше училище - це сучасний заклад освіти, який готує кваліфікованих робітників та молодших спеціалістів з найрізноманітніших професій і спеціальностей.

Не так вже й багато залишилось до останнього дзвоника, а потім - випуск, тому потрібно встигнути зробити все заплановане, не зупинятися на досягнутому, впевнено йти до поставлених цілей.

Стеценко Тетяна,
учениця групи № 40

Міжнародний конкурс знавців української мови

імені Петра Яцика

Хто ж такий Петро Яцик, що започаткував конкурс знавців української мови у всьому світі?

Петро Дмитрович Яцик (народився 7 липня 1921 року, Верхнє Синевадне, Стрийський район, Львівська область - 2001) - канадський підприємець українського походження, меценат і філантроп. Відомий своїм внеском в фінансування української науки на Заході. Серед визначних проєктів, профінансованих Яциком: Український Науковий Інститут Гарвардського Університету, Канадський інститут українських студій, Енциклопедія українознавства, а також Міжнародний конкурс знавців української мови.

Петро Яцик закінчив семирічну школу, навчався на сільськогосподарських і залізничних курсах. Працював помічником машиніста. Під час війни допомагав партизанам. В 1944 році виїхав за кордон, жив в Німеччині. В 1947 році закінчив український інститут в Регенсбурзі (вивчав економіку). З 1949 року жив у Канаді. Яцик був президентом і власником приватної будівельної фірми Prombank Investment Limited (P. Jasyk Group), започаткував Міжнародний благодійний фонд "Ліга українських меценатів" і був його почесним президентом.

Нагороджений "Почесною відзнакою Президента України" (1996).

Учні нашого училища також щорічно беруть участь у Міжнародному конкурсі знавців мови імені Петра Яцика. Адже хто, як не ми, щирі українці, що проживають в Україні, маємо дбати про чистоту рідної мови, збереження її і розвитку?

На мою думку, мова - це чарівний ключ, що відмикає незримі двері між поколіннями і об'єднує всіх нас в єдине міцне, незбориме ціле - український народ; це кнопка, що дає можливість побачити панораму непростих історичних подій нашого мужнього, витривалого народу на моніторі сьогодення. От саме тому і не оминаємо ми жодного Міжнародного конкурсу знавців української мови імені Петра Яцика.

У цьому році серед учнів ВМВПУ здобула першість учениця третього курсу 29 групи Гнатюк Марина. Мало того, Гнатюк Марина посіла друге місце серед учнів професійних закладів Вінницької області!

Вітаємо Марину з перемогою!

Викладач української мови і літератури
Мазуренко Світлана Павлівна

Олімпіади в училищі

Всеукраїнські учнівські олімпіади проводяться щороку серед учнів середніх загальноосвітніх і професійних навчально-виховних закладів з таких базових дисциплін: українська мова та література, історія, правознавство, іноземні мови (англійська, німецька, французька та іспанська), математика, фізика, хімія, біологія, географія з краєзнавством, основи інформатики і обчислювальної техніки, екологія).

Олімпіади проводяться з метою стимулювання творчого самовдосконалення учнівської молоді; виявлення та розвитку обдарованих учнів, залучення їх до навчання у вищих навчальних закладах; підвищення інтересу до поглибленого вивчення базових, спеціальних та фахових дисциплін, прищеплення навичок дослідницької роботи; пропаганди досягнень науки, техніки та новітніх технологій, підведення підсумків гурткової роботи, формування команд для участі в міських та обласних олімпіадах.

Олімпіади з базових дисциплін проводяться в чотири етапи:

- I - училищні,
- II - міські,
- III - обласні,
- IV - на державному рівні.

КОРОЛЬ ГОРИ

Президент - глава держави, гарант Конституції, суверенітету, прав і свобод людини.

Звучить гордо, серйозно та занадто фантастично для того, щоб бути реальністю у нашій державі. Звертаючи увагу на спосіб керування країною, розумієш, що кінець вже не за горами.

Таким чином, я маю на увазі, що такими темпами наш бюджет, що вже є недосконалим, взагалі перестане існувати. Вони вважають, що якщо люди не є депутатами та бізнесменами, то вони не розуміють, що за декілька років почнеться інфляція, яка матиме не найкращі результати. Своїми домовленостями вони витісняють гривню із обороту за рахунок підвищення долара - і люди у паніці міняють гривню, купують продукти, на які стрімко зростають ціни.

Як можна говорити про владу, депутати якої не можуть прийняти найпростіших рішень лише через те, що їх кандидати на пост Президента не обіймають цієї посади. Я вже просто не можу збагнути, чого їм ще бракує, невже у них настільки мала зарплата, що вони хочуть бути главою держави?

Дивлячись із боку на всі їх "геніальні задумки" та "плани відродження", люди сліпо вірять їм, не цікавлячись змістом того чи іншого плану. Можливо, у них навіть у проєкті не було ніякого задуму і все це було лише рекламою для підвищення рейтингів?

На мій погляд, необхідно встановити більш вимогливі претензії по відборі кандидатів у президенти.

Необхідно обирати таку людину, яка має і дах над головою, гроші у кишені, а найголовніше - турботу про наш народ.

Нам бракує у державі лідерів, які зможуть об'єднати людей та об'єднатися самі, а не поділятися на групи. Необхідно вивести країну із цієї "ями" разом, а не надіятися на допомогу зарубіжних держав.

Я помічаю, що протягом 4-х років всім начхати на Україну. А що ще потрібно? Президент отримує зарплату, депутати також, - тільки живи і радій. Та чомуся тільки кажуть про вибори, наступає криза. Проте ніхто із депутатів не запропонував відкласти вибори до моменту настання стабільності. Для них це ніби гра "Король гори", хто дістався вершечка та не зірвався, той і виграв. Ми ж чудово розуміємо: коли сидиш зверху, тобі байдуже, що там знизу, тож не треба забувати, звідки ти вийшов, що там було та ким ти був там.

Група №29, Кушнерик Альона

Бій під Крутами : уроки історії

Бій під Крутами - це героїчна, але в той же час і трагічна сторінка в українській історії, з якої ми повинні зробити належні висновки.

Ми маємо усвідомлювати, що загибель сотень молодих хлопців стала наслідком вакууму влади, що існував на той час в Україні, відсутності єдиної політичної волі в державі, розколами і розбратом в українському суспільстві. Бій під Крутами став черговим сумним підтвердженням того факту, що Україна здатна перемогти лише тоді, коли вона Соборна і Єдина.

Держава і влада повинні робити все можливе і неможливе для уникнення ситуації, за яких молоде покоління, майбутнє нашої країни, стає жертвою смутних часів, політичної невизначеності і беззладдя.

Якщо глянати на проблему з історичної точки зору, то відомо, що ще літом 1917 року генерал Скоропадський, майбутній гетьман, пропонував Центральній Раді створити українську армію на базі українських частин південно-західного фронту. Але керівництво Ради відмовилось від цієї пропозиції. В результаті Рада була вимушена посилати під Крути студентів-гімназистів.

Але якщо хтось скаже, що їх боротьба нічим не увінчалась, то буде неправий... Наша держава - Україна, в якій народжуються нові покоління незалежних громадян - краще свідчення тому, що романтичний патріотизм цих юнаків виявився сильнішим за силу зброї та жорстокість.

Нам слід усвідомити, що повага до нас починається з поваги до самих себе, а звідси, необхідно мати професійну армію, здатну захистити нашу Батьківщину таким чином, щоб наша молодь не стала жертвами відкритих військових конфліктів.

А для того, щоб навіть сама професійна армія була в нагоді лише під час святкових парадів, нам необхідно мати перш за все ефективну державну політику, засновану на компетентності, відповідальності та прозорості.

Патріоти, які не декларують свій патріотизм на кожному кроці, а свою любов до країни доводять реальними діями - саме тому вчинки героїв назавжди зостаються на сторінках історії, навіть, якщо не відомі їх прізвища та імена.

Наша головна цінність - життя людини. Тому найважливіше завдання для влади - створити всі умови для того, щоб молоді люди проявляли мужність і волю, відстоювали власну громадянську позицію в навчанні, творчості, цікавій і плідній праці.

Матеріал підготувала Бережок С.М.

У жовтні у нашому навчальному закладі відбувся I тур Всеукраїнських олімпіад. Були сформовані команди, визначені кабінети, складений графік проведення, викладачі підготували цікаві завдання.

Переможці олімпіад з математики - це Рогозіна Л., Штогрин Ю., Крижанівська К., Педоренко Є., Колівошко А., Пилипенко В., Войцеховський Д., Бронзов С., Федорін А., з української мови - Стеценко Т., Талавера О., Шатц О., з іноземної мови - Франчук К., Шатц О., Гуцал Н., Бакулін О., з історії - Рокицький В., Рогозіна Л., Іванченко О., Лизогуб С., Шатц О., Наумова О., Гармідер О., Парашук В., з біології Бабак Н., Ломова В., Олійник О., з хімії - Рокицький В., Коваль М., Крупенікова К., Даценко Т., Савлук Ю., Завада О., з фізики - Іванченко А., Коваль Т., Крупенікова К., Наумова О., Марущак М., Пилинь Ю., з інформатики - Снідевич А., Юрчак С., Крисюк С., Колівошко А.

Хочеться відмітити і викладачів, які щороку готують учнів до участі в олімпіадах. Це Мазуренко Світлана Павлівна, Мельник Людмила Іва-

нівна, Веретянова Олена Олегівна, Бондарчук Марія Василівна, Бережок Світлана Михайлівна, Коваль Олена Володимирівна, Ткачук Ганна Едуардівна, Фурман Дмитро Юрійович.

Залишається побажати всім учасникам і надалі успішних перемог та призових місць!

Методист училища С.І.Ткаченко

ВАДА СЛУХУ - НЕ ПЕРЕШКОДА ДЛЯ НАВЧАННЯ

До недавнього часу значна кількість дітей з обмеженими фізичними можливостями не отримувала належної професійної підготовки, тому не могла працевлаштуватися та самостійно забезпечувати себе, успішно адаптуватися в суспільстві. Навчальні заклади нового типу, що застосовують інноваційні методики, надають якісні освітні послуги дітям, які потребують особливої турботи та підтримки.

«Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» має значний досвід у підготовці учнів з вадами слуху з інтегрованою професією "Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки".

ДПТНЗ "ВМВПУ" має сучасну навчально-матеріальну базу, розгалужену мережу Intranet, яка підключена до Internet, що надає можливості здійснення навчання за різними формами. Перебуваючи у комп'ютерному середовищі, дитина отримує професійні знання і навички, які в подальшому забезпечать її пристойною роботою та відчуттям

повноцінності.

На сьогодні у ВМВПУ за вищевказаною професією у спеціалізованих групах навчається 22 учні з вадами слуху. Нещодавно на першому курсі проводилося анкетування. За його результатами виявилось, що більшість учнів цього закладу дізналися про училище через обласні УТОГи. Усім без винятку подобається навчальна програма, виховні заходи та гурткова робота. Висококваліфікований педагогічний колектив заохочує до наполегливого навчання та створює атмосферу співпраці. Постійне спілкування між одногрупниками задовольняє потребу в обміні інформацією та розвиває комунікативні навички.

Дехто з першокурсників уже планує продовжувати навчання у вищих закладах. Проте до вступу ще довга дорога - потрібно спочатку

оволодіти професійними знаннями, вміннями та навичками у ВМВПУ. Та як сказав відомий російський полководець О.В. Суворов: "Важко в навчанні - легко в бою". Трьохкурсники тим часом проходять практику. Дехто працює за комп'ютером у школі, хтось - в лабораторії училища, інші - на пошті та різних фірмах. І в цей період вони з радістю приїжджають до училища, щоб розповісти про виконану

роботу та поділитися враженнями. Учні стверджують у своєму виборі професії, тому усім задоволені.

Після закінчення закладу випускники влаштовуються на роботу, займаються улюбленою справою. А поки що трудяться, не покладаючи рук, щоб пізніше не жалкувати про змарнований час.

Перекладач-дактилолог ВМВПУ
Колодкіна І.О.

МРІЇ І МАЙБУТНЄ...

Кожен - коваль своєї долі.
Атїї

Кожна людина хоча б раз у житті замислювалася над тим, що на неї чекає. Кажуть, що заглядати у майбутнє означає спокушати долю, але чи так це? Є відмінність між пустопорожніми мріями та ретельно складеними планами, які допоможуть здійснити ці самі мрії. Але чи не марна це справа - будувати плани, не знаючи, здійсняться вони чи ні? Мабуть, так, не марна, тому що жодні блага не можуть впасти просто з неба, вони обов'язково стають результатом довгої та наполегливої праці, яка, у свою чергу, є результатом міркувань та плідних роздумів. Сплановане життя - це не утопія. Жити відповідно до своїх планів не означає механічно існувати як робот, це значить поступово, крок за кроком, йти до здійснення своїх бажань. Особливо обережним потрібно бути з вибором професії: чітко обрати сферу діяльності, яке Ви хочете займати робоче місце, яким буде результат Вашої роботи, а саме, що Ви хочете донести до людей! Добре обдумати всі плюси та мінуси цієї професії. Якщо Ви добре все обміркували і чітко окреслили перелік бажаного, то намагатися втілювати власними зусиллями, "на ходу" коректувати його відповідно до вимог реального світу та нових власних потреб, бо людині притаманно постійно змінюватися та перебувати у русі. Вас все влаштовує, тоді можна займатися справою!

Мої плани на майбутнє.

Щоб краще розповісти про мої плани на майбутнє життя, я пропоную вам уявити символічний багатоповерховий будинок. Перший поверх у ньому займає закінчення 9-ти класів середньої загальноосвітньої школи №20. Шкільні роки були насичені дитячими та юнацькими спогадами, жартами та першими іспитами. Другий поверх займає ДПТНЗ "ВМВПУ". Я обрала саме це училище, тому що воно випускає високого рівня підготовки кваліфікованих працівників. Я обрала про-

фесію "Оператор комп'ютерного набору. Обліковець", тому що ця професія користується великим попитом на ринку праці. Навчання в училищі насичене практичними завданнями та практикою, на якій ми показуємо роботодавцю свої навички, набуті протягом року. Суорова дисципліна, особливо стосується прогулів. Це є дуже важливим, адже присутність на уроках має бути 100%, щоб максимально засвоїти всю інформацію, яку нам подає викладач. Третій поверх займає вступ до вищого навчального закладу, на факультет "Фінанси", або щось у цій сфері. При вступі до університету у мене вже є база даних та набуті навички в училищі, тому мені буде легше навчатися, порівняно з іншими студентами. Четвертий поверх відіграє важливу роль, адже це стосується вибору професії. На співбесіді я не посоромлюся сказати про навчання в училищі, адже про наш навчальний заклад дуже добре відгуки від роботодавців. Наші учні добре себе зарекомендували керівникам і таким чином заробили чудову репутацію для нашого училища. П'ятий поверх мого "будинку планів" поділяється на дві частини: у правій, наприклад, розташована перспективна та цікава робота у галузі бухгалтерського обліку та економіки, а у лівій - власна родина, де я могла б щасливо реалізуватися як жінка і мати. Гадаю, що зі мною погодиться більшість людей: цікава й пристойно оплачувана робота плюс сімейний добробут, любов - це і є складові щастя людини. І хоч обидві частини цього "п'ятого поверху" мають між собою функційні та архітектурні розбіжності, але вони гармонійно сполучаються між собою. Тому на цьому поверсі затишно мені і моїм рідним.

Та хочеться сподіватися, що моє майбутнє не буде затишно-тихим, бо свої плани я пов'язую ще з громадською діяльністю. Мене приваблює робота з екологічного захисту довкілля та діяльність патріотичного спрямування.

То нехай же сходинок цього "будинку мрій" ведуть мене до головного у моїх планах - **бути самодостатньою особистістю!**

Гнатюк Марина, група № 29

Цінності розвитку особистості

Розвиток суспільства ставить на сучасному етапі ряд важливих питань, які, поряд з іншими, стосуються побудови держави на сучасному етапі з дотриманням усіх правових норм. Перш за все, ця проблема має хвилювати молодь, яка навчається в школах, професійно-технічних, вищих навчальних закладах.

Економічна криза держави призвела до появи, в першу чергу, серед молоді думок про те, що потрібно емігрувати за кордон в пошуках місця роботи, зміни місця проживання. Але, поряд з цим, багато учнів говорять про бажання після певного часу повернутись на Україну. Таким чином, закладається своєрідний парадокс-коли почуття любові до своєї Батьківщини поєднується з реальністю життя в своїй країні.

Вирішити дану проблему одна чи декілька осіб не можуть. Вона потребує не лише реформування державної політики, а й залучення до цього великої кількості зацікавленої у зростанні добробуту своєї держави молоді. Але поряд з тим, що учні мають бути зацікавлені у цьому, вони ще мають знати історію рідного краю, її найкращих представників, виявити позитивне і негати-вне в історичному процесі нашої держави, своїми добрими справами сприяти розбудові нашої держави, бути справжніми громадянами.

"Усі, хто готується стати корисним громадянином, - зазначав вчений зі світовим ім'ям Микола Іванович Пирогов, - повинні спочатку навчитись бути людьми, тобто бути скромними, працьовитими, милосердними."

Лише за таких умов підлітки будуть любити свій народ, перейматись долею своєї Батьківщини.

"Вихованець стає громадянином тільки тоді, - підкреслив відомий педагог Василь Олександрович Сухомлинський, - коли він живе далеко від своєї Вітчизни."

Тому кожна людина повинна прагнути стати корисним громадянином України, примножувати її духовні скарби, матеріальні надбання своєю працею.

Викладач суспільних дисциплін
Ліса Оксана Ілвіна

ПІЗНАЙ САМОГО СЕБЕ

Кожна людина має талант. А якщо вона знає свої вади, вона вже робить крок до успіху. Їй хочеться бути хорошою і в роботі, і в колективі. Вона мріє стати кращою, адже все настільки запущено, що іноді ти не довіряєш навіть своїм найкращим друзям. Із відчаю ти робиш страшні помилки. Так ти можеш втратити своїх найкращих друзів, людей, які тебе люблять і поважають. Та не засмулуйся, адже з кожної ситуації є вихід і навіть не один.

Спробуй дізнатися більше, який ти є насправді. Можна прислухатись до таких порад:

- дивися, як ставляться до тебе люди;
- якщо тобі набридли рідні, вчителі, то можливо, ти набрид собі;
- розкрий всі свої таланти;
- прагни до кращого - і фортуна тобі посміхнеться.

А чи хотілося б тобі трішки змінитися? Подумай над цим питанням. І якщо в тебе щось не виходить, не звинувачуй інших, шукай причину у собі.

Навіть у нашому училищі та гуртожитку виникають неприємні ситуації. Ти думаєш, що ти не винен. Проте поглянь на цю ситуацію з другого боку. І там вже буде видно, що ти також трішки винний і помилявся щодо свого товариша. Якщо ти це зрозумів, то ти вже робиш перші кроки до самовдосконалення. І щоб ти не робив, пам'ятай: ти зможеш відповісти на запитання "Де моє покликання?"

У житті повинна бути гармонія. Людина завжди прагне бути щасливою, а щастя - це наявність усього потрошку, але досконалого й бажаного. Все повинно бути в своїх межах, вчасно, природно і водночас під власним контролем. Тоді будь-яке негативне життєве явище може бути подоланим, а позитивне стане замість нього домінуючим у житті. Та все залежить від самої людини. А головне - це бути впевненим у своїх можливостях, не зупинятися на досягнутому й увесь час прагнути до самовдосконалення.

І знай, що справжніх друзів ти ще знайдеш. Отже, ти дійшов висновку, що ти став кращим і пізнав себе, і знайшов своє покликання. І моя тобі порада: ніколи не зупиняйся на досягнутому, не звертай уваги на дрібні проблеми, вір у світле майбутнє і просто радій тому, що живеш.

Учениця групи №16
Штогрин Юлія

Одяг, душа, матеріальний статок...

Не одяг прикрашає людину, а добра справа. Роки йдуть, часи минають. Оглянімося навколо й подумаймо. Мені здається, що зараз ми приділяємо занадто багато уваги речам. Більш, ніж вони на те заслуговують. Де в кого вони стали майже метою життя. Чому це так?

Звичайно, кожному хочеться мати красивий одяг, елегантне взуття, чудову косметику. І цілком природно, що людина прагне гарно одягатися й взагалі чудово виглядати. Але... Існує одне "але" - речі ніколи не повинні посідати чільне місце в нашому житті, тому що в людини є найкращий скарб - її душа. Я вважаю, що головне в кожному - це його внутрішній світ, його інтереси, знання, уміння. Але ще є ставлення до людей, до навчання, до роботи, а також заслуги самої людини, її самооцінка і самоаналіз.

Одна моя знайома весь час скаржиться, що в неї немає справжніх друзів. Усе в неї є: і комп'ютер, і косметика, і різні цікаві дрібнички. А ось друзів немає. Я думаю: а що вона зробила, щоб знайти друзів? Чим вона цікава? Що віне

ПОВАГА ДО ЛЮДИНИ. ЩО ЦЕ?

Багато хто помітить, і цілком справедливо, що крім духовних цінностей дуже важливі і матеріальні. Хто може сформулювати, що таке почуття власної гідності? Це нібито тоді, коли ти поважаєш себе і практично більш нікого, коли ти висловлюєш будь-які свої думки без страху перед тим, що вони можуть бути не зовсім справедливими, впевненість в собі.

Що таке відвага? Коли людина ризикує собою заради якої-небудь цінності.

Що таке повага до людини? Здебільшого звертання до неї на Ви. Ми не знаємо, що точно означають ці слова. Часом доводиться думати, аби знайти найбільш доречні слова для визначення цих термінів. У всі часи почуття власної гідності ніколи не складалося лише з впевненості в собі. Навіть взагалі, впевненість в собі та почуття власної гідності - це доволі різні речі. Коли в людини є почуття власної гідності, вона не використовує непристойних слів та не дозволяє використовувати їх в своїй присутності, до батьків звертається на Ви, розвивається як духовно, так і розумово. Впевнена в собі людина не має почуття страху практично ні перед чим, але це

не означає, що вона не остерегається небезпечних життєвих ситуацій або провокує їх. Відвага присутня в людині не тоді, коли вона бореться за яку-небудь цінність, а тоді, коли вона не шкодує ані свого здоров'я, ані грошей, тим більш вільного часу. Вона ні в якому випадку не ризикує своїми друзями, родичами. Повага до людини - це не просто звертання до неї на Ви, а ще й бажання розуміти її, підтримувати, сприймати людину разом як з позитивними, так і негативними рисами характеру. Самоповага - ще складніше почуття аніж повага до інших, на мій погляд. Бо вона включає в себе розуміння властивостей та бажань власного тіла, душі, духу. Ні в якому випадку такі люди не тримають зла, але й не забувають образи, хоч ніколи не мстять за них, лише беруть до уваги. Здається, що самоповага і самопожертва - це практично протилежні речі. Проте це, звісно, не так. Хіба може бути присутня в людини самоповага, коли вона не допомагає коханій (коханому) в біді, та навіть товаришу!

Зараз багато хто часом розмірковує про любов. Чим же тоді насправді є любов, коли в більшості людей спотворене це бачення. Багато хто буде стверджувати, що окрім духовних цінностей дуже важливі і матеріальні. Поважайте один одного!

Підготувала Л.М. Захарчук
майстер виробничого навчання

сама? Мабуть нічого і не слід думати, що людину можна зробити другом, давши їй поносити модну річ чи щось подарувати. Друзів треба завойовувати. Не дивитись на людей зневажливо. Не поводитись із ними нахабно. Не ставити себе вище за інших. Бути привітними і лагідними, поважати людей, частіше усміхатися. Тому я порадила знайомій дівчині проаналізувати свою поведінку й попрацювати над собою. Треба бути цікавою людиною. Для цього - більше читати, більше відвідувати різні гуртки, мати якусь хобі. І тоді, я сподіваюсь, моя знайома знайде собі справжнього друга.

Отже, я бажаю всім людям душевного багатства. Я хочу, щоб люди робили побільше добрих справ, а не були подібні до горезвісного гоголівського героя Плюшкіна - персонажа "Мертвих душ".

Голоднюк Тетяна, група № 14

Самза себе, один проти всіх

Я вважаю, що насамперед нам потрібно змінити своє ставлення до оточуючих. Адже відомо, що "одну глечку легше переламати, ніж сім укупці". Наших людей поставили в такі умови, якщо хочеш вижити - кради, не хочеш красти і брати хабарі - тебе першого підставляють і будуть говорити і обговорювати у тебе за плечима, який ти поганій.

"Сам за себе, один - проти всіх", - ось така діє цитата в нинішній українській державі. Але ж як це все хочеться змінити! І при тому ж тільки у крашу і світлішу сторону.

Лицедірство і зрада руйнують наш український народ, насамперед, національність. Навіть не знаю, що потрібно, щоб люди перестали зневажати, принижувати і насміхатись один з одного. Інколи складається враження, що нашому українському народові потрібна тільки одна людина, яка насправді має високий авторитет серед них.

І ніяка патріотична або демократична влада не змінить ось це байдуже ставлення тих шістьдесяти відсотків українців до своєї держави.

У першу чергу, потрібно звернути увагу на молодь. На мою думку, небайдужість до держави, в якій люди народжуються, виростають і проживають до самої смерті є запорукою успіху цієї ж держави.

Як, наприклад, Японія. У них немає, ні залізної руди, ні вугілля, а мають такий високий успіх! Вона займає третє місце за розвитком серед країн світу, входить до такої організації, як Велика сімка, є світовим центром високих технологій. А все це завдяки народній єдності та праці не тільки на себе, а й на державу.

Якби українці побільше звертали увагу не на нашу політику, в тому ж числі поменше обговорювали її, а на карти корисних копалин України, вони б зрозуміли, що не потрібна нам ні Росія зі своїм газом, ані Австралія зі своїм кам'яним вугіллям.

Просто, якби молодь, яка зараз вивчає соціальну географію України й розуміє, що ресурсів і корисних копалин у нас більше, ніж достатньо, вона б стала дієдатною. Але, на жаль, цього не відбувається.

Тому я дуже хочу, щоб усі українці стали хоч трохи добрішими і уважнішими один до одного. І аж потім об'єднались в одну єдину "команду" і запрацювали не тільки для себе, а й для України, для того, щоб вона якнайшвидше розвинулась і увійшла до складу вже не Великої сімки, а Великої вісімки!

Голік Ольга, група №40

Що означає бути толерантним

Люди часто відстоюють свої переконання, що лише їхні власні смаки, думки, настрої - правильні та гідні. А ті ж, хто їх не поділяє, - не варті доброго ставлення. Втім пофантазуймо: уявіть, що ви потрапили до міста, всі мешканці якого думають однаково, однаковим бачать довкілля, мають однакові смаки й у всьому погоджуються один з одним. Чи багаторівнів вам потрібно, щоб змалювати таке життя? Чи хотіли б ви жити в такому місті, з такими людьми?. Відповівши "ні" на це запитання, мусимо визнати: життя надзвичайно розмаїте, всі ми не схожі один на одного і, щоб мирно співіснувати, нам треба миритися з цим розмаїттям.

Толерантність дає людям можливість жити разом навіть за відсутності приязні, поваги.

Протилежністю толерантності є нетерпимість, небажання і невміння терпіти інших. Уявіть, які наслідки може мати нетерпимість у відносинах між людьми.

Прикладом нетерпимості є бійки болюників футбольних команд після завершення матчу, сутички під час політичних мітингів та демонстрацій. Про ці приклади ми кожного дня дізнаємося з випусків новин. Нетерпимість - це зло, яке, на жаль, дуже важко подолати. Нешанобливе ставлення призводить до розладу у спілкуванні, бо у спілкуванні потрібне почуття шанси, прихильне ставлення, визнання чийось заслуг. Поруч з нами люди, які від нас відрізняються, мають інші погляди, манери, традиції, звичаї. Щоб подолати прояви нетерпимого ставлення до інших, треба знаходити в людях їх найкращі риси, зрозуміти, чому вони так себе поведуть, чим відрізняються від інших. Ніколи не критикувати і не засуджувати, дивитись тільки в очі, посміхатися, не ставити себе вище за іншого, полюбити в іншому себе. Тоді і до тебе будуть так відноситися. Треба не забувати золоте правило спілкування: " Поводься з іншими так, як би ти хотів, щоб поведились з тобою".

У кожного народу є своя культура, і людина цю культуру має поважати. Не можна поважати іншу культуру, не поважаючи свою. Без толерантного ставлення не відбудеться "розоши" людського спілкування. Треба вчитися долати прояви нетерпимості, оцінювати свою поведінку з позиції толерантності, бо бути толерантним - це ознака вищої гідності людини.

Боярська М.,
гр.№15

ЗАГАРТУВАННЯ

Загартування - це невід'ємна частина фізичного виховання і має велике значення для зміцнення здоров'я. Це особливо актуально зараз, коли люди хочуть вберегтись від різноманітних хвороб та вірусів. Загартування підвищує стійкість організму до дії несприятливих факторів, покращує функціональний стан окремих органів та систем.

В якості загартування використовуються: повітря, вода та сонце, які можуть поєднуватись з фізичними вправами.

Кожен вид загартування передбачає наступні фізіологічні принципи:

1. Поступово підвищувати силу подразника.
2. Дотримуватись тематичності.
3. Дотримуватись дозування.

Загартування повітрям

Загартування повітрям краще за все проводити у застінку, використовуючи ділянки із зеленими насадженнями, які віддалені від джерел забруднення. Повітряні процедури починають при температурі повітря 15-20 градусів. Їх тривалість 20-30 хвилин. Поступово її збільшують, доводячи до температури 5-10 градусів за період 15-20 хв.

Прохолодні повітряні ванни необхідно об'єднувати з інтенсивними фізичними вправами.

Загартування водою

Для загартування використовується прохолодна вода з температурою 24-16 градусів та холодна - нижче 16 градусів. Водні процедури поділяються на обливання, душу, купання. Обтирання здійснюється за рахунок губки або рушника, змочених у воді. Рухи при цій процедурі здійснюються за рухом крові до серця. Тривалість: 4-5 хвилин.

Обливання підвищує тонус нервово-м'язового апарату, працездатність, створює відчуття бодрості. Починають обливання з температури 30 градусів, поступово доводячи її до 15 градусів та нижче. Тривалість: 3-4 хвилини.

Найбільш сильну охолоджувальну дію виявляє холодний душ. На початку процедури температура душа: 30-35 градусів. Тривалість 1 хвилина. В подальшому температуру знижують, тривалість збільшують. Регулярний прийом душу повинен викликати відчуття свіжості, бадьорості, гарний апетит, підвищення працездатності.

Купання починають при температурі води та повітря не нижче 18 градусів. Кращий час - це ранок та вечір. Не можна купатись відразу після їжі. Порушується травлення та утруднюється дихання. Найбільш сильну дію на організм справляють морські купання. Своєю масажною дією удари хвиль тонізують нервову систему, збуджують нервово-судинну та дихальну системи, викликають додаткову роботу м'язів.

Загартування сонцем

Загартування сонцем виконується у вигляді прийому повітряно-сонячних ванн. Кращий час - ранок. Не рекомендується засмагати натщесерце, перед їжею та відразу після їжі. Загартування починають із 5-10 хвилин на день, поступово доводячи їх до 2-3 годин, збільшуючи кожен день на 5-10 хвилин. При прийомі сонячних ванн необхідно змінювати положення тіла, та відпочивати у затінку. Це усуває небезпеку перегріву. Не можна спати під час прийому сонячної ванни. Після неї необхідно прийняти душ або викупатись. Дозування сонячних ванн змінюється, якщо вони приймаються у вертикальному положенні, у поєднанні з ходьбою, рухливими іграми. За таких умов тривалість сеансів загартування збільшують.

Петелько О.К.

Вихователь - друга мама!

Я цього року поселилася в гуртожиток. Ідучи жити далеко від батьків, була впевнена, що буде важко, оскільки покидати рідну домівку і перетинати сходинку між дитинством та дорослим життям дуже нелегко, особливо роблячи це вперше.

Зайшовши в перший раз у свою кімнату і познайомившись з дівчатами, які проживатимуть разом зі мною, мене охопив страх - більше не буде такої підтримки від батьків у будь-який момент, коли це вскрай необхідно. Але мені пощастило: Лисюк Любов Миколаївна, вихователь, дуже допомогла перебороти страх, залишитись наодинці зі своїми хвилюваннями.

Любов Миколаївна - єдина людина в гуртожитку, якій я можу довіритись, та отримати пораду. За період роботи в гуртожитку, вихователь студентів у важку хвилину, та якомога більше приділяти їм свого дорогоцінного часу.

Також дякую іншим вихователям гуртожитку, а саме: Манківській Галині Григорівні та Бондар Тетяні Іванівні, за добросовісну роботу з дітьми.

Велике спасибі, шановні вихователі.

Оранська М.,
Група № 23.

"Мій край, моя земля, земля моїх батьків"

Кожна людина на землі має свою Батьківщину, де місце, де вона народилася, де виросла, навчалась, мріяла, закохувалась... Найріднішою та найкращою для мене є моя невторна та прекрасна Вінниччина. Цей куточок України наші прадиці здавна називали Земним раєм. А найбільшу річку, яка блакитною стрічкою простягнулася Вінниччиною - Південний Буг - наші предки нарекли Богом. Я пишаюсь своєю Батьківщиною, яка обдарована найродючішими в Європі ґрунтами та прозороводими ріками, густими лісами і оксамитовими луками, суворістю узгір'їв та розлогістю степів, переплітаючи в поєднанні всі щедроті та прикраси України.

Вінниця - дороге серцю місто, яке дуже часто називають другим Києвом за багате зелене вбрання, квітучі каштани навесні і багряні парки восени, за архітектурні мости над Південним Бугом і золоті куполи храмів, які після багатьох десятиліть руйнувань, прикрашають наші вулиці і майдани, пробуджують в душах вінничан священні почуття, дарують відчуття вічності.

Походження нашого обласного центру остаточно не з'ясоване. Дехто вважає, що вона - від назви річки Віннички, притоки Південного Бугу. Інші краєзнавці стверджують, що варто говорити і писати не Вінниця, а Винниця. Мовляв, назва ця походить від винокурень, винних по-

гребів, що були тут у древні часи, хоч про це ніде не згадується в літописах.

Більшість дослідників переконана, що назва ця бере початок від старослов'янського слова "вьно" - придане, посаг. Справді, литовський князь Ольгерд, захопивши територію Поділля, став щедро роздавати землю феодалам. Вінниця дісталася братам Коріотовичам - небогам Ольгерда. В історичних хроніках Вінниця вперше згадувалась як фортеця у 1363 році.

У вісімдесятих роках XVI століття на острові Кемпа побудовано ще одну фортецю. Місто в цей час розбудовується, зростає. Будівлі на правому березі дістали назву Нового міста, а район старої фортеці і прилеглі місцевості досі називають Старим містом.

У 1640 році Вінниця отримала право мати свою печатку, герб.

Та незважаючи на важкі випробування, які випали на долю нашого міста, Вінниця сьогодні - це новобудови Вишеньки, яблуневі і вишневі сади Старого міста, банки і офіси державних та комерційних структур на вулиці Соборній, цасливей дитячий щебет та усмішки молодих матерів, які прогулюються зі своїми дітьми на мальовничій Театральній площі, це художники з полотнами на набережних і майданах. Місто розвивається, набуває європейських рис, стає ошатнішим. І обрисів сучасності надає йому знаменита телевежа, десятки дитячих садків, різноманітність навчальних та лікувальних закладів, підприємств громадського харчування і магазини, готелі та кінотеатри.

Вінницька область утворена 27 лютого 1932 року і є одним із розвинутих аграрно-промислових і культурно-історичних регіонів України.

Історія Вінниччини - це сувій легенд і переказів, з якими пов'язане рясне сузір'я знаменитостей: Максим Рильський, Микола Леонтович, Микола Пирогов, Михайло Коцюбинський, Михайла Грушевський, Микола Некрасов, а також багато історичних постатей, які проживали, працювали, гостювали, творили прекрасне або народилися на цій обдарованій щедрими талантами землі.

Яке все ж такі прекрасне наше місто! Цьому підтвердження - Вінницький міський парк культури і відпочинку, який завжди зустріне вінничан заміряними плесами лебединого озерця. Тіністі липові алеї, розкішний фонтан із срібним в'ялою цілющою води, атракціони і спортивні майданчики, стадіон та планетарій, літній і кіноконцертний зали, алея з пам'ятниками видатним діячам культури і мистецтва, затишні бари і ресторани, мальовничі галєрини суниць і лісових дзвіночків - все є тут для відпочинку і натхнення.

Пишається Вінниця обласною бібліотекою ім. Тимірязєва, фонди якої нараховують понад мільйон книг.

Обов'язково потрібно відмітити, що у багатьох країнах світу з успіхом гастролює і Вінницький ляльковий театр - один з найстаріших в Україні.

Просто неможливо оминати увагою скромний однопверховий будиночок, неподалік Південного Бугу,

на лівому березі, який побудований у XIX столітті. Він не належить до пам'яток архітектури, бо нагадує собою звичайну селянську хату, але саме в цьому будинку 17 вересня 1864 року народився великий український письменник Михайло Коцюбинський. Саме ця особливість приваблює сюди туристів, шанувальників літератури з усього світу.

Наша Батьківщина завжди прекрасна і вічно молода, вона вабить своєю розкішною природою, а наш край здавна звуть пісенним, а вінничан - знаючими і виголгливими театрами, поетами за складом душі. Помітив цю рису і Максим Рильський: "Сади круг Вінниці рясні, цвітуть круг Вінниці пісні".

Вінниччина. У цьому слові для кожного з нас злилися століття мужності і звитяги, віки з козацькою шаблею в руках і селянським плугом у стомлених долонях.

Наша Батьківщина незрівнянно красива завжди - у весняному цвіті, коли в кожній вишневій пелюсточці зототіє бджола, коли світ пахне медом, а десь зовсім близько чути спів солов'я; у літні замріяні росисті ранки, коли повітря дихає пахощами трав, коли сонце окриляє чисте, блакитне небо, заколисане жайвориним співом; у багряню осені пору, коли все розфарбовано у золотаво-червоняту палітру кольорів, а урожай фруктів та овочів по вінця заповнює корзину; у запорошену снігами, ялиново-сріблясту пору року.

Ось такий мій край, моя земля, земля моїх батьків...

Стеценко Т. гр. № 40

Морозного зимового ранку 26 грудня 2009 року команда КВК нашого училища в складі дев'яти чоловік вирушили на дводенну екскурсію в столицю нашої країни місто Київ.

Історія цієї екскурсії розпочалася ще в жовтні 2009 року. Обласний центр зайнятості проводив ярмарку професій для випускників шкіл міста. В межах заходу, для ознайомлення учнів шкіл з провідними навчальними закладами професійно-технічної освіти міста організували проведення змагань команд КВК. На пропозицію участі в конкурсі зголосилось і наше училище. Учасників КВК було нагороджено коштовними призами і туристичною поїздкою до м. Київ. Училище представляла команда в складі: Чорна О.М., учні групи №20 Аріков В.П., Пташинський Є.Г., Кірлова К.С., Лученко С.Г., Савлук Ю.Д., Франчук К.В., групи № 6 Кушель А. А., Подвисоцький Я.О., групи № 30 Федорін А.К. Організацію екскурсії по місту Київ, харчування і проживання в готелі та інші витрати оплатив обласний центр зайнятості у Вінницькій області.

Зручно розмістившись в комфортабельному автобусі NE PLAN, привітавши команди училищ № 11 та № 7, ми розпочали свою екскурсію. За вікном автобусу проносились ще сонні села і міста Вінниччини, а ми неслись по зимовому шосе на зустріч світанку і новим враженням.

Древній красень Київ зустрів нас відлигою і ширною посмішкою екскурсовода. Знайомство з історичним минулим Києва ми розпочали з величній пам'ятки оборонного мистецтва "Золотими воротами", що і тепер вражають своїми розмірами на тлі сучасних будинків. В найвищій точці оборонний вал Києва становить 18 метрів, будувався він із землі і дубових колод.

Наступним пунктом стало знайомство з перлиною Києва - Софіївським собором, який зустрів нас срібним передзвоном своїх дзвонів та золотими маківками серед сірого дощового неба. Стародавні фрески вражали своєю довершеністю, фрагменти кладки відкриті дослідниками для

ЦІКАВА ПОДОРОЖ

нащадків дивували. Від стін святої Софії через площу Богдана Хмельницького ми попрямували до узвозу.

Андріївський узвіз зустрів нас веселим співом струмочків по старовинній бруківці, мокрими ятками художників і відлитими в бронзі головними героями стрічки "За двома зайцями" Проню Прокопівною і Голохастовим, а над цим усім плив наче в повітрі золотавий Михайлівський собор.

З висоти пагорба, під монументом Арки Дружби народів, відкрився чудовий краєвид Києва, що починав запалюватись вечірними вогнями. Не можливо відвести погляд від чаруючого вигляду величезного сучасного міста, яке розкинулось під твоїми ногами.

Для ночівлі нам забронювали затишні номери в готелі розташованому серед соснового лісу в Пушці Водиці, колишньому селищі біля Києва. Після розташування в готелі всі команди вирушили до головної ялинки нашої країни.

З чудовим підняттям святковим настроєм ми пройшлися вулицями Києва до майдану Незалежності і оглянули новорічну ялинку.

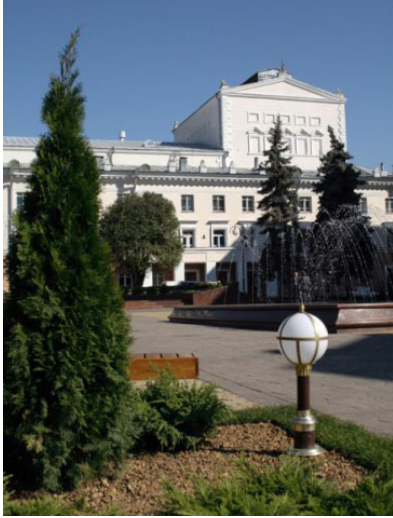
Другий день був також насичений різноманітними екскурсіями, але найбільше запам'яталось відвідування нашої духовної святині Києво-Печерської Лаври. Її величезні храми та печери, з яких і почалась історія Києво-Печерської Лаври, оглянули мощі святих, що жили до нас і прославили себе своїми діяннями при житті. Пригубили воду святих джерел Афанасія і Феодосія. Ці святі місця наповнили нас гордістю за минуле нашої країни і вселили оптимізм в майбутнє, адже наша історія рясніє важкими періодами і ми завжди знаходили рішення цих проблем.

Наповнені враженнями, злегка втомлені дорогою ввечері повернулись до Вінниці.

Дякуємо організаторам цієї прекрасної і пізнавальної екскурсії - Обласному центру зайнятості за чудову організацію і сервіс під час заходу...

Атаманенко Б.С.

Куточки Вінницької області, які варто відвідати

Обласний центр - м. Вінниця. Адміністративно-територіальний поділ: 27 районів.

Розташована на Придніпровській височині на південному сході та Подільській височині на південному заході. Межує на заході з Чернівецькою та Хмельницькою областями, на півночі - з Житомирською, на сході - з Київською, Черкаською та Кіровоградською областями, на півдні - з Одеською областю. На південному заході Вінниччини, по р. Дністер, на ділянці 202 кілометра проходить державний кордон із Республікою Молдова.

Вінницька область належала до Подільських земель. Назва Поділля вперше зустрічається в літописах XIV ст. У 1431 - 1433 рр. відбувалася війна за Поділля між Литвою та Польщею, унаслідок якої край було розділено між цими державами. Північно-західна частина ввійшла до складу Польщі. 1793 р. землі Брацлавщини й Поділля в складі Правобережної України було возз'єднано з Росією. З 30-х рр. XIX ст. вони становили Подільську губернію. У складі Української РСР Вінницька область була утворена 27 лютого 1932 р.

Місто Бар (Барський р-н)

Розташоване на лівому березі р. Рів.

Уперше згадується в XV ст., коли на цій землі спорудили одну з найпотужніших фортець на південно-східному кордоні Польського королівства. У XVII ст. тут розгорнулися жорстокі військові сутички: Бар був захоплений козацьким військом під проводом Максима Кривоноса, багаторазово атакований і 1672 р. розгромлений турецьким військом. У XVIII ст. у відновленій фортеці проголосили Барську конфедерацію, після розгрому якої 1768 р. фортецю остаточно знищили польсько-російські війська. Відтоді вона не реставрувалася. Власниками міста протягом історії були такі видатні постаті, як польська королева Бона Сфорца (саме вона змінила назву Рів на Бар, на честь міста, яке колись належало їй у рідній Італії) та коронний гетьман Станіслав Конєцпольський. Сьогодні від могутньої фортеці залишилися тільки уламки замкових мурів на території

міського парку.

Пам'ятки:

Парк із залишками замку: вул. Горького, 7.

Монастир кармелітів, 1787 р.: вул. Інтернаціональна, 55.

Костел св. Анни, побудований домініканцями 1811 р. й перебудований 1908 р.

Успенська православна церква, 1757 р.: вул.

Гельса, 10/1.

гельса, 10/1.

Місто Немирів (Немирівський р-н)

Перша писемна згадка припадає на 1506 р. Спочатку господарями міста були Немиричі, згодом воно перейшло у власність Потоцьких.

Наприкінці XVII ст. Юрій Хмельницький переніс сюди з Чигирини столицю гетьманської держави. 1703 р. в Немирові було жорстоко придушено повстання під проводом Семена Палія. 1737 р. тут відбувся Немирівський конгрес між Австрією, Туреччиною та Росією.

Потоцькі проживали в Немирові до середини XIX ст., на їхні кошти було збудовано свого часу відоме на все Поділля Немирівське чоловіче гімназію. Остання власниця міста М. Щербатова побудувала палац, електростанцію, критий ринок, а також заснувала гуральню.

Пам'ятки:

Садиба М. Г. Щербатової, XIX ст.: вул. Шевченка, 13.

Комплекс Немирівської гімназії, XIX ст.: вул. Луначарського, 26.

Електростанція та млин, XX ст.: вул. Горького.

Музеї:

Музей "Літературна Немирівщина": вул. Леніна, 185; тел. (04331)2-14-50.

Музей Марка Вовчка, вул. Луначарського, 26 (у корпусі колишньої чоловічої гімназії).

Місто Хмільник (Хмільницький р-н)

Бальнеологічний курорт, столиця родонної терапії в Україні.

Перша згадка припадає на 1362 р., коли литовський князь Ольгерд відвоював місто в східних

кочівників. Побудований тут замок витримав численні напади османського війська. 1534 р. ко-

зонний гетьман - Ян Тарновський обніс це місто кам'яним муром із баштами. Вишпаний між Південним Бугом і його прир., р. Пастушою, канал перетворив новозбудовану фортецю на острівну твердиню. У XVII ст. козаки тричі захоплювали місто, певний час тут була резиденція гетьмана Івана Виговського.

Хмільник багатий на храми. Після перетворення подільських земель на провінцію Османської Порти в місті звели мечеть. З 1788 до 1910 р. було споруджено чотири православні храми. У 1911 - 1915 рр. поблизу старих замкових мурів над Бугом за проектом відомого архітектора І. Фоміна було зведено пишний палац графа Ксідо.

Пам'ятки:

Башта замку, 1534 р.: вул. Шевченка, 1. Зараз тут міститься історичний музей.

Костел Усікновення глави Іоанна Предтечі, 1603 - 1728 рр.

Садиба графа Ксідо, XVI-XX ст.: вул. Шевченка, 1.

На території садиби збереглися башта замку (1534 р.), палац (1915 р.), у якому зараз розміщено готель, та міст (1915 р.).

Музеї:

Історичний музей: вул. Шевченка, 1 (у приміщенні замкової башти).

Санаторій "Поділля": вул. Курортна, 10; тел. (04338)2-21-51, 2-44-31.

Санаторій "Березовий гай": вул. Курортна, 12; тел. (04338) 2-33-71, 2-21-00.

Місто Шаргород (Шаргородський р-н)

Розташоване на р. Мурашка.

Перша згадка датується 1383 р. Власники міста Замойські 1585 р. будують на злитті річок Мурашки й Ковбасної замок, названий Шаргородом на честь Флоріана Шарого, засновника дому Замойських. Особливо бурхливими були для замку XVI та XVII ст. 1595 р. Шаргород зруйнували козаки С. Наливайка, примусивши тікати польський гарнізон. Кілька битв відбулось тут у роки Визвольної війни. У серпні 1648 р. фортецю взяли загопи полковника Кривоноса, у березні наступного року її вдалось оборонити від польської армії. Згідно з умовами Зборівського миру 1649 р., кордон між королівськими землями та козацькою територією пролягав поблизу Шаргорода. Не дивно, що навесні 1651 р. гарнізон не зміг вчасно підготуватися до бою з войсками польського гетьмана М. Калиновського й мусив здати місто. У період 27-річного турецького панування (1672-1699 рр.) окупанти називали місто Кучук-Стамбулом (Маленьким Стамбулом). З XVIII ст. замок утрачає своє стратегічне значення та поступово руйнується.

Пам'ятки:

Комплекс будівель Миколаївського монастиря, XVIII - XIX ст.: вул. К. Маркса, 69/71, вул. Леніна, 207.

Комплекс костелу св. Флоріана Шарого, XVI - XIX ст.: вул. Леніна, 207, вул. К. Маркса, 100.

Синагога, 1589 р.: вул. Дзержинського, 2.

Комплекс споруд замку, XVI - XVIII ст.: вул. К. Маркса, 65, Щорса.

Музеї:

Шаргородський музей образотворчого мистецтва: вул. Леніна, 194; тел. (04344) 2-25-69.

Режим роботи: 8:00 - 17:00, вихідні - субота, неділя.

Статтю підготували:

Майорова Т. І., Шенк М. В., Кашуба Ю. А., Харків, 2007

"КРАЩІ З КРАЩИХ"

За результатами навчання за I півріччя в нашому навчальному закладі навчаються 12 відмінників - учнів, якими пишається училище. Учні, які є активними учасниками навчання та громадського життя "ВМВПУ". Ця стаття присвячена саме їм - кращим з кращих.

Бронзов Сергій група 30

Привіт! Мене звати Сергій. Я навчаюся на третьому курсі усім Вам відомого училища.

Моє хобі - спорт. Я вважаю, що кожна людина має бути всебічно розвинена, піклуючись не тільки про свій інтелектуальний розвиток, але й про фізичний.

Моє кредо : "Не зли других і сам не злись. Мы только гости в этом мире. И если что не так, смириись. Будь поумнее -- улыбнись. Ведь в мире все закономерно : зло излученное тобой, к тебе вернется непременно".

У своєму житті я ціную, ціную та завжди буду цінувати батьківську любов і турботу, перевірену часом дружбу та велике і взаємне кохання.

На мою думку, моїм головним досягненням є становлення себе як особистості, що у майбутньому, сподіваюсь, допоможе мені реалізуватись у вибраній професії.

Чого я хочу досягти у своєму житті?... У своєму житті я хочу стати успішною людиною, але у житті досягає успіху той, хто постійно самовдосконалюється та невпинно іде до своєї мети.

Коржак Інна, група № 21

Мій рідний край - це місце, де я народилася, де зробила перший крок, сказала перше слово, сла вперше і востаннє за шкільну парту... І куди б не вели дороги життя, рідний край, думаю, повинен залишитись в пам'яті і в серці назавжди.

Я стараюся жити за таким принципом: "Стріла летить прямо і потрапляє в ціль. Потрібно не просто йти, а летіти, як стріла, до високої цілі, не зупиняючись ні на долю секунди". Це я вважаю своїм девізом.

Ціную високі моральні якості в людях: порядність, доброту, чесність...

У моєму житті не було якихось великих подвигів та звершень. Як звичайна людина, я навчалась в школі, закінчила її з відмінними результатами, що є, можливо, зовсім невеликим досягненням. Хочу досягти більшого у майбутньому.

Коло моїх захоплень охоплює в основному два світи: музику та поезію. Навчання - це невід'ємна частина людського життя. Якби люди не навчалися, їхнє життя було б нецікавою сірістю, якщо взагалі воно б існувало б без пізнання. Тому знання, на мою думку, є необхідністю. Потрібно постійно їх примножувати. "Вік живи - вік учиись".

Моя родина - це куточок, де завжди мене приймуть, і де люди потрібні одне одному.

Найголовніше, я вважаю, жити достойно, тоді ніякі бурі не страшні. Оце і є ідеал, до якого кожна людина повинна намагатися дорости. Дружба - це не просто взаємовідносини, а тісний зв'язок душ людських. Друзі не зраджують, а підтримують один одного.

Я планую навчитися створювати фонограми, працювати в програмі Cubase, Adobe Audition.

В майбутньому я бачу себе людиною, яка вмє добре працювати з EOM.

Даценко Олександр, гр. №18

Я, Даценко Олександр Миколайович, народився 22 червня 1992 року в смт.Стрижавка. В 1999 р. вступив до НВЗ ЗОШ I-III ступенів - лицей смт.Стрижавки, яку закінчив у 2009 році.

Дуже люблю Україну. Дорожу своїм рідним краєм. Мій рідний край - це Вінниччина, яка мені дуже подобається і дає можливість ніколи про неї не забувати, а навпаки пам'ятати, адже є в неї щось таке, чого немає ніде.

По життю я йду з девізом: "Завжди треба добиватись всього, докладаючи власних зусиль". І дійсно, я всього намагаюся добиватись, хоча й дуже важко, але я стараюся долати, долати швидко чи дуже повільно.

Ціную я порядок та дисципліну, ціную дисциплінованих і вихованих людей, і тому що всюди повинен бути порядок. Саме завдяки встановленому порядку визнається певна заборона, "стоп", "достатньо".

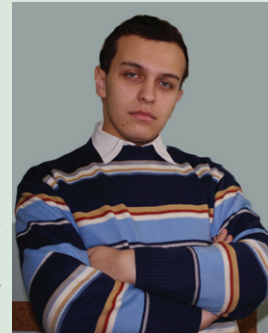
Дуже люблю навчатись. Навчання для мене є дуже потрібним і цікавим. Навчальний заклад відкриває для цього всі можливості та всіляко сприяє цьому.

Родина - це люди, котрі близькі мені та мною любими. Свою родину я люблю, адже всі мої рідні завжди мене підтримують, на них я завжди можу покластись. Ідеалом для мене є моя мама, котра завжди старанно та важко працює. Вона піклується про кожного члена сім'ї. Саме ця людина варта найбільших почесей.

Дружба - це довіра між людьми. Я ціную справжню дружбу і кожному бажаю мати якнайбільше справжніх, вірних та відданих друзів, які завжди готові прийти на допомогу.

На майбутнє у мене дуже багато планів і я впевнений, що при великому бажанні всі їх можна втілити в життя. Перша моя ціль - визначитись на життєвому шляху. І в майбутньому я бачу себе людиною зайнятою справою, яка буде приносити користь суспільству та державі в цілому.

Усім учням нашого училища хочу побажати успіхів у навчанні, впевненості в собі, досягнення всіх цілей та здійснення всіх мрій і задумів.

Бондар Ольга, група № 21

Моя Батьківщина - це країна, де все для мене рідне і близьке серцю, де розпочалась моя життєва дорога. І немає в цілому світі міста чи села, дорожчого за твій рідний край.

Намагаюся впровадити в життя мій девіз, який звучить так: "Потрібно робити добро не для попудлізму".

Ціную в людях вільне висловлювання думок, вміння бергти таємницю та бачити в людині щось добре, не пропускати повз очі її здібності і таланти.

Закінчила загальноосвітню та музичну школу з гарними результатами.

Мені подобається читати цікаві книги, грати у волейбол, готувати їжу.

Навчання у моєму розумінні - це цікавий процес пізнання навколишнього світу, який робить людину людиною, а не статуєю.

Моя родина - це школа життя і любові, де мене завжди підтримують і зрозуміють.

Для мене ідеал - це висота, яку можливо, досягти. Ідеальне життя - це правильне життя. Дружба - це міцна нитка, яка споріднює людей і робить їх близькими на основі довіри та взаєморозуміння.

Моя мрія - навчитися грати на електрогітарі та барабанах, вивчити французьку та англійську мови, спробувати себе в оформленні відеокліпів.

В майбутньому я бачу себе перспективною відповідальною особою.

Рогозіна Лідія гр. № 16

Я, Рогозіна Лідія Альбертівна, як кожен із нас, люблю землю, де народилася, виросла; мову, вперше почути з уст матері; вулицю, на якій зростаю. Люблю сильно, щиро нашу українську землю.

Моє кредо - бути справжньою людиною, тому ціную в житті чесність, порядність, справжню дружбу, вірність і любов до ближнього.

Всі мої досягнення ще попереду, на даний момент я закінчила 9 класів і вступила до навчального закладу.

Моє захоплення - це виховання мого папуги Кеші (вже навчила його розмовляти).

Кожна людина має свої цінності, ідеали, є вони

і у мене. Однією з моїх цінностей - є моя родина: " Дерево міцне корінням, людина - родиною". Я не уявляю свого життя без моєї родини, це найдорожче в моєму житті.

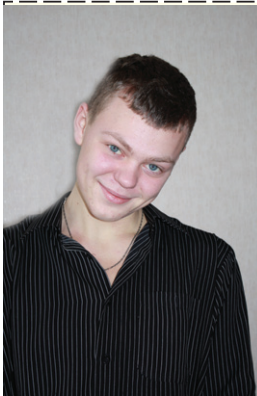
Бувають ідеали дружби, кохання, вірності і т.д., а може ідеалом бути людина, і для мене ідеалом є мій старший брат. Він працелюбний і наполегливий у навчанні. Із золотою медаллю закінчив школу, а зараз навчається на третьому курсі Київського національного університету ім. Т.Г. Шевченка. Я хочу бути схожою на свого брата.

Добре, коли у людини є рідня, але коли у тебе є справжній друг, то це зовсім чудово, тому що тобі є з ким дружити. А дружити - це означає довіряти, зберігати між собою щирість, взаєморозуміння.

Найголовніше, чого я хочу досягнути у своєму житті - це стати справжньою людиною, гарним фахівцем, здобути повагу людей.

У майбутньому я бачу себе люблячою і коханою дружиною, турботливою матір'ю на мирній і щасливій Землі, що зветься - Україна

Шульдiк Руслан, група № 44

Я, Шульдiк Руслан Юрiйович, 1991 року народження, народився у мiстi Iлiчiвськ Одеської облaстi. Вирiс я у селi Молодiжному.

У школи любив уроки математики, фiзики, трудового навчання та фiзичної культури. Головним для мене у життi є родина та кар'єра.

У свої 18 років я вже вмiю ремонтувати комп'ютери, встановлювати та налагоджувати операційні системи, вiльно працюю з комп'ютером, знаю безлiч цiкавих програм та чудово ними володiю. Маю високi показники у спортi, зокрема у волейболi, беру активну участь у змаганнях за рiдне училище. Займав призові мiсця у iндивiдуальних змаганнях по волейболу, брав

участь у всеукраїнських змаганнях, граючи за мiсто Iлiчiвськ.

Моїми захопленнями є спорт, комп'ютер, спец. лiтература...

Навчання для мене є кроком до майбутньої кар'єри, до успiху у життi. Вчителi нашого училища дали менi усi необхіднi знання, що дасть менi змогу навчатися за своєю професiєю. Рiдне училище стало для мене другою домiвкою де я рiс та навчався. Училище - це є школа життя.

Найбiльше я цiную свою родину, своїх матiр та батька, якi прищепили менi бажання навчатися.

Також я дуже цiную дружбу мiж людьми. Друг - це людина, яка буде поряд з тобою у будь-яку хвилину, яка не скаже тобі: "В мене немає часу на тебе!", i завжди прийде тобі на допомогу.

У своєму життi я хочу стати спецiалiстом з ремонту та обслуговування лiчильно-обчислювальних машин, при цьому займатися улюбленим спортом, їздити на змагання. У майбутньому я себе бачу як людину, яка щодня ходить на роботу та отримує від неї задоволення; бачу себе успiшним гравцем.

Я дуже задоволений, що навчаюся у Винницькому мiжрегіональному вищому професiйному училищi.

Бузулуцький Геннадій, група №35

Я, Бузулуцький Геннадій Сергiйович, родом iз с.Лiсиче, що на Бершадщинi. У 2008 році вступив до ДПТНЗ "ВМВПУ", де i прочився 1,5 р. I ось пiдiшло до завершення моє навчання у цьому чудовому навчальному закладi. Саме тут я здобув професiю "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханiк з ремонту та обслуговування ЛОМ". За цi пiвтора роки навчання у "ВМВПУ" я зрозумiв, що саме тут можна проявити свої найприхованiшi таланти, показати всi сторони захопленнi.

Моє життєве кредо - це слова Шiллера: "Втрачену хвилину не може повернути навіть сама вiчність". Моїми найдорожчими людьми є i залишитись мої батьки. Адже саме вони дали менi життя, путiвку у майбутнє та пiдтримку пiд час злетiв i падiнь.

Що стосується моїх iдеалiв, то я вважаю, що iдеальних людей не iснує, але все ж-таки, я хотiв би перейняти собi деякi риси голови Винницької ОДА О.Домбровського: справедливе ставлення до людей, знання та вiдданiсть улюбленiй справi.

На мою думку, дружбу мають супроводжувати такi якостi: повага, доброта, вмiння висловити свою думку та не менш важливу якiсть - вмiння вислухати та дати цiнну пораду.

Можливо, саме через такi мої погляди, я маю обмежене коло друзiв, але змiнюватись i вiдступати вiд таких якостей я не планую.

Пройде ще рiк-два, i менi потрібно буде влаштуватись на роботу. У майбутньому, я бачу себе професiйним юристом, знавцем своєї справи. Заради здiйснення цiei мрії - я зроблю все, що вiд мене залежить.

Користуючись нагодою, я хочу подякувати своїм, класному керiвниковi Євпак Iринi Петрiвнi та майстру в/н Драчук Наталiї Валентинiвнi. Це люди, якi пiдтримували мене протягом цих пiвтора роки навчання. Шановнi Iрино Петрiвно та Наталiє Валентинiвно, дякую Вам за допомогу, розумiння та вмiння iндивiдуально пiдходити до кожного учня. Вiд усiei душі бажаю Вам здоров'я, щастя в особистому життi, професiйного зросту, творчих успiхiв та наснаги.

Савлук Юлія, група № 20

Моя Батьківщина - мальовнича Україна, мій рідний край - село Зарiчне. Це прекрасне село виховало в менi лише найкращi риси характеру та нездоланну силу волi. В менi живе прагнення до найкращого, тому я люблю навчатися та завжди прагну до першостi. В життi моїм девiзом є: "Вiра в краще - запорука успiху!"

Я цiную своє життя та все, що дано менi Богом. Життя - це найкращий подарунок, що я колись могла отримати вiд долi. Тому найбiльшим моїм прагненням є виховання в собi людяностi та бажання творити кращу долю!

Захоплююсь танцями, мистецтвом та творчiстю, адже все це виховує мене як особистiсть. Навчання для мене - це перший крок до великого та складного життя. Я люблю свою родину, адже вона дає менi сильну пiдтримку та показує вiрну стежку в моєму життi.

Моїм iдеалом є Леся Українка - це людина з сильним характером та великою жагою до кращого. Адже вона, незважаючи на хворобу, прагнула до життя та залишила нам в спадок багату скарбницю неперевершеної творчостi, в творах якої вона живе до нашого часу.

Я прагну бути схожою на неї та дарувати людям свої досягнення, що дiстаються для мене важкою працею, адже щоб досягти величчя, потрібно завжди вдосконалювати себе. Звичайно, у цьому менi допомагають близькi люди та вiрнi друзi. Я думаю, що дружба - це найперше взаєморозумiння та пiдтримка не лише в радостi, а й в горi, i тому що в наш час не кожен порадиє за свого друга. В своєму життi, перш за все, я прагну стати людиною та залишити, щось прекрасне пiсля себе майбутньому поколiнню. У майбутньому я бачу себе творчою людиною з високими досягненнями.

Оранська Анастасія

Моя маленька Батьківщина - це невеличке село на окраїні Винницької облaстi, яке має назву Стодулць. I в якiй би частинi нашої славної України або свiту я не знаходилась, ця маленька Батьківщина завжди буде в моєму серці. Тому що це мій рідний дiм, де я народилася i виросла.

Моє кредо: "Все в життi потрібно спробувати!"

Найбiльш я цiную своє життя, свою незалежну думку i своє вмiння досягати того, чого я хочу.

Найголовнiшим досягненням для мене є повага моїх батькiв, друзiв i одногрупникiв. Адже усi здобути першi мiсця або подяки не мають жодної цiнностi без пiдтримки рiдних та друзiв.

Найбiльшим моїм захопленням є настiльний тенiс, дискотеки та знайомство з новими людьми .

Одним iз головних корисних занять в моєму життi є навчання. Бо навчання вiдiграє важливу роль в життi кожної людини. I якщо людина розумна, вона використовує цi знання з користю.

Моя родина-це найголовнiше, що є в моєму життi. До моєї сiм'ї входять мама, тато i сестра. Я їх дуже люблю i завжди вiдчуваю їхню пiдтримку в важкi хвилини.

Одним iз головних пунктив в моєму життi є дружба. Адже успiх здобувається з перемогами i невдачами. А переживати цi моменти без друзiв дуже важко. Тому дружба-це розумiння, пiдтримка i переживання тих людей, в яких схожi характери i погляди на життя.

Найбiльш моїм iдеалом є моя мама. Вона досягла своєї мети в життi. В неї чудова сiм'я, люблячий чоловік i дiти. Тому я хотiла б в майбутньому бути схожою на неї.

Головною метою мого життя є досягнути успiху в моїй професiї, створити чудову сiм'ю i нажити багато друзiв.

Даценко Тетяна, група № 20

Моя Батьківщина - це Україна. Україну я бачу розвиненою, без економічної кризи, де немає безробіття, в суспільстві немає злочинності, байдужесті. Можна мріяти дуже багато, але найбiльше я хотiла б бачити блакитне небо, квітучi сади, веселих безтурботних дiтей, людей, якi посмихаються один одному... Всього не перелiчити...

Сьогодні подекуди ми спостерігаємо безрадiсну картину: дiти жебракують, люди похилого вiку, якi заслужили гiдного вiдпочинку, риються у смiтниках.

Для своєї Батьківщини хочу iншої долi!

Як для мене, найбiльша цiнність у моєму життi - це щастя людини, дружба, любов один до одного, взаємоповага серед оточуючих людей, пiклування.

Найбiльшим моїм захопленням є танці. Я люблю свiй танцювальний колектив «Зорепад», в якому займаюся вже майже 5 років. Ще люблю збирати корисну цiкаву iнформацію.

На майбутнє... Буду неорiганальною, але хотiлося б пiсля закінчення училища, в першу чергу, знайти цiкаву роботу. Я не шкодую про свiй вибiр професiї, хочу працювати за фахом, мати перспективи професiйного зростання i досягти успiхiв. Але головне, мабуть, навiть не в цьому. Хочу стати Людиною, яка може сказати: «Так! Яможу багато досягти, i я це зроблю!». Думаю, я на правильному шляху.

МАГІЧНИЙ РЕАЛІЗМ

В сучасному житті ми зовсім забули, що таке книга. Відвідування бібліотек давно витіснили з нашого життя телевизор, Internet, телефон, online-спілкування. Зараз молодь, здебільшого, переймається електронними розвагами, ніж самоосвітою. Так, звичайно, читати - це нудно, нецікаво і взагалі навіщо забивати свою пам'ять "непотрібною інформацією". Але я маю чим заперечити такі трактування. В першу чергу, читання книг - це всебічний розвиток людини як особистості. Коли людина не просто читає (аби збути), а проникає повністю в зміст кожного прочитаного нею слова, вона мимоволі переноситься в інший світ - світ героїв певного твору. Читач перестає бути просто читачем, він стає одним з героїв твору. Він разом з ними кохає, ненавидить, розчарується, - відчуває всю гостроту емоцій, почуттів, їхніх мрій та бажань. Багато хто вважає, що краще подивитись екранізацію того чи іншого твору, ніж прочитати книгу, адже це і швидше і не потребує напруження уваги - просто готова картинка. Мало кого цікавить, що сценаристи багато чого випускають з поля зору, переключують або взагалі змінюють.

Для прикладу можна взяти всевітньо відомий роман російського письменника Михайла Булгакова "Майстер і Маргарита". Російська кіноадаптація цього роману (2005 року випуску) є найбільш точною версією. Проте і там багато подій змінено та переключено. Просто для кращого сприйняття глядачем.

Популярний кінофільм "Парфумер" теж не став винятком. Він був знятий за романом німецького письменника Патріка Зюскінда "Запахи. Історія одного вбивці". Ця стрічка стала бестселером в світі кіноіндустрії, проте все-одно не затьмарила популярності самої книги, що вийшла раніше. Цей твір настільки психологічно насичений, що тримає в напрузі до останнього слова.

Ще для прикладу можна взяти серію книг, випущених англійською письменницею Джоан Ролінг. Хто зараз не знає про юного чарівника, талановитого учня Хогвортської школи, що не один раз рятував світ від Темного Лорда - Гаррі Поттера. Кожна нова частина Поттеріани знаходила мільйони своїх любителів і на полицях книгарень і у відеоміагзинах. Але людина, що спочатку прочитала книгу, а потім подивилась екранізацію улюбленого твору може знайти тисячі відмінностей.

Тому, читайте, розвивайте свою увагу і не думайте, що все це тільки дарма витрачений час. Адже це ваша самоосвіта, ваш внутрішній світ, ваш розвиток.

Книга - це Ви.

Кузнєцова Наталія, Група №17

ЧЕРВОНИМИ ТА ЧОРНИМИ НИТКАМИ

Захотів після школи погуляти...

Начальник служби у справах неповнолітніх Світлана Якіменліна каже, що 295 дітей віком до 18-ти років систематично залишають сім'ї й виховні заклади. Як зазначають фахівці, діти тікають з домівок нерідко з надзвичайно банальних причин: чи то романтизму захотілося, чи то в замочних родинних дитині зайву іграшку не купили... Наприклад, під час міліцейського рейду, який мав на меті виявлення малолітньої проституції, на вокзалі в обласному центрі правоохоронці затримали хлопчину років 12—14, пристойно одягнутого й зі шкільним ранцем за плечима. Звичайно ж, у всіх одразу виникли запитання: що робить дитина ввечері, майже о 23.00, та ще й на вокзалі? Як виявилось, Микола родом з Мукачевого. «Захотів після школи погуляти, — зухвало відповів хлопчина, — сів собі на маршрутку й приїхав до Ужгорода. А що в цьому такого? Гроші мені батьки завжди дають...» Зателефонувавши батькам Миколи в Мукачеві, правоохоронці почули ридання матері, яка вже вкотре за останні кілька років зв'язувалася з місцевими працівниками міліції, аби ті допомогли розшукати «блудного сина». На запитання, в чому полягає проблема, жінка практично не знала, що відповісти — все син має, все йому дозволяється, чого ж тікає — невідомо... *Інтерв'ю з нач. служби у справах неповнолітніх Світланою Якіменліною*

Торкаючись проблеми неблагополучних сімей начальник КМЧН зауважив: «Саме жорстокість, насильство та інші негаразди в родині є причиною поширення соціального сирітства дітей, що сприяє таким негативним явищам як бездоглядність і безпритульність, забезпечують необхідних умов для їх нормального розвитку та навчання»

Інтерв'ю. Саша 13 років - Чому не хочу жити вдома? Тому що мати «бухає».

- Вона тебе б'є?
- Ні, не б'є, але напивається. І що мені робити вдома?

- Скільки років ти вже живеш на вулиці?
- 6 років.
- Я вам чесно скажу, клею хочу, більше нічого не хочу!!!

Рома, 13 років - Ми тебе минулий раз зловили, привезли у реабілітаційний центр, ти втік звідти.

- Мені там не подобається. Там на вулицю не відпускають. Хвилин п'ять постояли, подихали і все.

- Де ти хотів би жити?

Жebraцтво — вимушена необхідність, чи прибутковий бізнес?

Побачивши стареньку бабу, мати з немовлям чи дитину в інвалідному візку, які зі слізним обличчям та простягнутою рукою просять милостиню на людній вулиці, багато з нас зупиняється, щоб дати кілька монет. І, задоволені своєю доброзичливістю, йдемо далі.

Часто не переймаючись тим, що насправді для багатьох цих людей жebraцтво є способом життя, і змінювати свою професію вони аж ніяк не хочуть, або й не можуть. «Для певних кримінальних осередків жebraцтво є справжнім бізнесом зі своїми господарями та «кришею». А оскільки діти, а надто немовлята, є найкращим інструментом для розчуження мас, саме вони, а також їх матері чи псевдоматері найчастіше залучаються до такого заробітку. «Звісно, милостиню просять діти далеко не з благополучних сімей. Переважно, це ті, в кого батьки зловживають алкоголем тощо, а також сироти, які не приживаються в інтернатах і мандрують у пошуках пригод всюєю країною. На цей час на Вінниччині, як повідомля директор обласного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді Олена Стоялова, офіційно відомо про 1700 неблагополучних родин, в яких проживають майже чотири тисячі дітей, які найчастіше поповнюють ряди волоцюг та жebraків. Якщо ж їх вдається затримати, то направляють до притулків та інтернатів. Туди вони потрапляють з низкими хвороб, найпоширенішою з яких є педикульоз, а два роки тому в Козятині у 4-ох безпритульних виявили сифіліс. Офіційно в цьому році за бродяжництвом міліцією затримано 89 дітей, за жebraцтво -16, — розповідає начальник обласного відділу у справах неповнолітніх Володимир Остапеч. Ця цифра фіксується за дітьми, яких направляють до притулків для неповнолітніх, насправді ж їх значно більше. Досить поширеними є випадки, коли діти протягують руку під примусом своїх батьків, і відомо, що якщо вони не принесуть додому потрібної суми грошей, то їх б'ють».

(За матеріалами газети «Місто» Бузулуцький Г.)

Що кажуть «Діти вулиці»?

-Я хотів би жити на вулиці.

- Чому?

- Мені подобається. Що хочеш, то й робиш! Юра, 12 років - Скільки грошей ти в день заробляеш?

- Буває по 100 грн, буває по 200.

- Він вчора зняв три сімки.

- В автоматі? Ви граєте в автомати?

- Так! По 100 грн. Вільно.

Андрій, 14 років - Що повинно бути в притулку, щоб діти перестали звідти тікати?

- Хоча б, щоб їх відтускали на вулицю погуляти. Щодо клею нічого не можу сказати, навряд чи це можна забрати. Якщо вони взяли за це - це вже як наркомани.

- Вони звикли вже жити на вулиці. Вони звикли робити те, що захотіли і в скільки захотіли, в скільки ж лягли спати. А їх змушують все по режиму робити, от тому вони й бігають.

Якщо уважніше дивитися у очі цих дітей, послухати їх розмови про життя та його розуміння, стає зрозуміло - вони, у більшості своїй - дзеркальне відображення своїх батьків. На жаль.

Інтерв'ю взяв Бузулуцький Геннадій.

Обирати не завжди просто

Якщо ви не будете цікавитись політикою, політика зацікавиться вами.

Шарль Монталамбер

Як відомо, вибір нам доводиться робити сотні разів на день. Нерідко ми робимо його швидко, тому що маємо минулий досвід. Але часто ми стикаємося з тим, що віддати перевагу одному перед іншим складно, бо боїмося програти. І чим більша відповідальність, тим важче нам зробити вибір. А якщо це вибір майбутнього

ого держави, глави держави? Це ж яка відповідальність!

Якраз президентські вибори змушують серйозно над цим замислитися. Вибори - це демократичний процес, від нього в значній мірі залежить становлення демократії.

Мені 18 і я вперше піду на вибори, тому що мені не байдужа доля України. Погодьтеся, страшно і дуже вже не хочеться помилитися.

Мені не зрозуміла позиція тих, хто на питання: "Ти вже вирішив, за кого будеш голосувати?" - відповідає: "Навіщо воно мені?", "Немає гідного кандидата, то нікому свій голос і не віддам", "всі брехуни, тож голосуватиму проти всіх".

А де ж громадянська позиція? Не

треба залишатися осторонь, бо все життя може пройти стороною. Наша Україна не такий чіткий механізм, його треба ще відшліфувати, удосконалити. Хіба це не справа молоді? Молодь завжди була рушієм історії, згадаймо хоча б Крути, боротьбу за незалежність у 90-х, зрештою, Майдан... Українською молоддю завжди гордився український народ. Легко маніпулювати тільки тими, хто не хоче знати і не хоче вчитися в історії.

Отже, хочу порадити кожному - "Зміни себе - зміни країну" Робіть вибір свідомо, від цього залежить наш добробут, наше майбутнє, тому цікавтеся, активізуйте, обирайте!

Учениця гр. 41 Олійник О.

Чим я можу бути корисним моїй Україні?

Я часто замислююсь над тим, що може зробити шістнадцятирічна людина для добробуту своєї країни. Як виконати свій святій обов'язок - відродити Батьківщину для новітньої історії, для щастя та злагоди народу? Все мінає у цьому світі. Мінає життя, спливає час кудись у безвість, молодість перетворюється на старість. Повільно, але впевнено ходою крокує історія. Тож, яким чином залишити по собі яскравий слід, незаплямовані спогади? Молоді повинні вчитися, вивчати історію, щоб у майбутньому не допустити помилок нашого уряду. Кожен із нас піде дорогою свого життя хтось створить сім'ю, хтось кар'єру. Але як одні, такі інші повинні запам'ятати: щоб вони не робили, це обов'язково вплине на по дальшу долю країни.

Виховувати дітей треба з розумом, бо діти - це майбутнє кожної держави, вони повинні знати українську мову, шанувати свою величезну історію, поважати віковічні традиції. Їхнє безпечне життя, здоров'я, щастя, добробут завдання, що стосується їх. Будучи своєю кар'єру, ми також звертаємо увагу на те, яку користь вона дасть нам, нашим дітям та державі. Я розумію, що необхідно піднімати вітчизняну економіку, виробляти більше високоякісної продукції для наших людей, не переповнювати ринки імпорними товарами. Та чого ж не розуміють цього інші? Чому, злякавшись труднощів, іммігрують за кордон? Адже то чужа земля.

Я широ переживаю за все, що відбувається в нашій країні, і часто замислююсь, що я можу зробити все сьогодні і коли буду дорослою для процвітання моєї Батьківщини.

Я вважаю, що саме в моїх руках і у руках моїх однолітків майбутня доля України, бо всі і кожен окремо-складова частина великого українського народу, а народ має неабияку силу, він спроможний суттєво вплинути на перебіг подій та к і х

прикладів багато в історії.

Українська держава - могутня держава. Ми разом із нею зможемо вирости та змужніти. Я вірю в найкраще. Сьогодні я учениця і вчуся, щоб бути потрібною своїй державі.

Пртисавицька К., група № 14

МОЖЛИВІ НАСЛІДКИ ВСТУПУ УКРАЇНИ ДО НАТО

У післявоєнні роки Захід вибудовував свою безпеку на основі принципу колективної оборони, який дістав своє остаточне завершення у роки "холодної війни". Але й досі у Західній Європі немає єдиного підходу до питання забезпечення західноєвропейської безпеки. Існують два традиційних напрямки - атлантисти (НАТО) та європеїсти (ЕС). Оскільки нас цікавить перший напрямок, то у нашому аналізі зосередимося на ньому.

Атлантисти виступають за те, щоб не був розірваний трансатлантичний зв'язок між Західною Європою та Північною Америкою. Для них має велике значення участь США у європейських справах, а також американські гарантії. На початку 90-х років, коли розпався СРСР та Варшавський блок, в Європі з'явилися заклики до розпуску НАТО як такого, що виконав свою функцію. Але з появою концепції "нового атлантизму" альянс повинен був і надалі існувати й ставити перед собою завдання у відповідності з новим баченням того, що стосується загрози.

Здавалося б, що це може бути вигідним для України. Але глибші дослідження виявляють, що поставлені питання значно переважають відповіді на них. Цим обумовлюється пересторога щодо забезпечення європейської безпеки, у тому числі й України. У представленому аналізі ми намагалися об'єктивно підійти до цієї проблеми, подавши основні варіанти її вирішення. У процесі їхнього співставлення можна знайти відповідь, наскільки входження в євроатлантичну структуру нам необхідне.

І. Позитивний аспект входження України в НАТО

А) Відносно жорсткий варіант співробітництва.

Входження (повернення) України в західну цивілізацію через військово-політичні організації помітно вплине на всю геополітичну структуру світу і перетворить державу з об'єкта політичного процесу на її суб'єкт.

Вступ України до альянсу, з політичного погляду, є важливим для демонстрації того, що вона виступає активним членом будівництва європейської архітектури безпеки, а не пасивним спостерігачем подій, що відбуваються в Європі та загра-

лом у світі.

Співробітництво України з НАТО в галузі оборони та безпеки може стати важливим компонентом будь-якої стратегії, покликаної зміцнити її незалежність, оскільки регіональна безпека країн Центральної Європи, на думку ряду аналітиків, повинна починатися саме з країн, які географічно розташовані на східних кордонах Європи.

Вступ до НАТО може сприяти консолідації українського суспільства на тлі відсутності зовнішнього ворога.

Партнерство з НАТО зможе покращити просування української зброї на світовий ринок.

Б) Відносно м'який варіант співробітництва.

Вступати до НАТО слід після того, як до нього приєднаються усі країни. Лише у цьому разі можна серйозно говорити про колективну відповідальність та безпеку в Європі.

Однією з основних умов вступу має бути та, що НАТО повинно бути поза впливом (мається на увазі домінуючим - прим. Ред.) США або їхніх союзників (Британія).

В НАТО необхідно йти під "прикриттям" Росії, виробивши спільні проекти участі в альянсі. В НАТО Україна та Росія можуть об'єднатися з Німеччиною і, маючи реальні важелі впливу, будуть спроможні різко змінити геополітичну ситуацію у світі. У такий спосіб Сполученим Штатам дали б зрозуміти про намір вести самостійну гру на Європейському континенті і поступового виходу з-під контролю США.

Країна співробітничала з військово-політичними організаціями без активного членства в них. Такі спільні дії будуть сприяти оборонному будівництву Української держави і створять умови для подальшого просування України до західної моделі розвитку, незалежно від того, чи вступить вона з часом до альянсу, чи ні.

Україні слід брати участь лише у політичній системі НАТО й зачекати з членством у військових структурах Північно-Атлантичного договору, оскільки різні підходи у поглядах на європейську систему колективної безпеки ще не набули остаточного визначення.

Україна ще певний час не виходить з програми "Партнерство за-

ради миру", оскільки НАТО сьогодні переживає нелегкі часи і вимагає серйозної модернізації як у плані військового будівництва, так і щодо нових типів озброєнь, оскільки період, що наступив після часів "холодної війни", потребує інших підходів в організації європейської колективної безпеки.

II. Негативний аспект входження України в НАТО.

Розширення альянсу значно погіршить діяльність НАТО з огляду на широкую географію об'єднання, що різко погіршує умови його керівності при тому, що будь-які прийняті рішення можуть бути легко заблокованими. Таким чином, взагалі постає питання подальшого його існування.

Навіть у США викликає занепокоєння фінансовий бік розширення об'єднання. Північноатлантичний блок нав'язує іншим країнам стратегію й тактику, озброєння за натовськими стандартами та організацію військових структур. На це необхідні величезні кошти, які є неспіввимірними тим "вигодам", які обіцяються.

Слід взяти до уваги факт існування довготривалої напруженості у відносинах США з Францією та Італією з приводу командування Південною (Середземноморською) зоною НАТО.

Факт розширення НАТО може надати значної переваги Сполученим Штатам на американізацію Центральної та Східної Європи, що викликає занепокоєння найбільших європейських країн.

За даними Міжнародного інституту стратегічних досліджень, лише 2% від особового складу військовослужбовців європейських армій спроможні здійснювати такі функції та завдання, як у Косові або у Боснії. Тут основне навантаження несли США.

Як військово-стратегічна одиниця України для блоку виступає у першу чергу як стратегічний плацдарм для розгортання своїх позицій на Схід. Незважаючи на сьогоднішню досить стриману позицію Росії щодо розширення НАТО на Схід, цей процес має свої межі. Тому вступ України до альянсу може спричинити напружені відносини із своїм східним сусідом.

Тихий-тихий зимовий ранок. Нечутно, в шапці-невидимці ходить Дід Мороз і сам милується власною майстерністю. Ще з ночі почав він свою роботу, щоб ранком здивувати весь світ. Кожне дерево, кожний кущик Дід Мороз прикрасив по-різному. На кущах глоду порозвішував тонке мереживо. На гілках черемхи - разки намиста. А дубовому листу, що так і не опав восени, доточив розкішні торочки.

Нинішнього ранку дерева неймовірно зацвіли. Вони поодягались у цвіт від підніжки стовбурів до крон, стоять у білому світлі одухотворено-ясні й кожне видається великою квіткою, хай і холодною, таж не може зима похвалитися теплими квітами, що грають яскравими барвами...

Як три феєричні вибухи буйної фантазії зими, стоять віддалік одна від одної над заледянілою річкою три верби. Їхне спадисте гілля особливо густо обнизалось пухкою білою... Гурт берізок, оточений молодими дубками, сприймається мало як

не феєричне диво, такі вони світлі й чисті, такі повітряно-легкі...

Квітки інєю на кожному дереві не схожі між собою, відмінні. Особливо пишними видаються на осні, де оточена інеем хвоя нагадує хризантеми, завбільшки з кулак. Гострі іскорки сіються донизу так, як навесні сіються пелюстки з розквітлої черешні та вишні.

Коли поглянеш на природу, вкутану білим снігом, то о цій порі, коли палає сонце і весь простір завульований інеем, здається тобі, що ти дивишся на незвичайну, зачаровану картину, де використано тільки сріблясто-білий колір.

Ось така прекрасна, білосніжна і загадково-незвичайна зима у наших краях. І милуватися природою взимку можна досхочу, адже вона така чудова, ще й дарує нам найцікавіші свята. Свята, з якими пов'язане наше дитинство і спогади минулих років.

Каленська Анастасія,
група №17

Зимовий ранок... Який він?

Останнім часом дуже важко відповісти на це питання, тому що зими стають уже короткими і мало схожими на справжню, оспівану поетами, зображену художниками сувору зиму. Батьки часом згадують веселі морозні дні з катанням на ковзанах та лижах, навіть санчата, що летять з гори, описують із захватом. А в нас зараз клімат, на жаль, змінився. Це називають "глобальним потеплінням".

І все-таки бувають такі чудові дні в грудні-січні, коли прокидаєшся - а кімната сяє начебто від безлічі яскравих електричних лампочок, а скло на вікнах розписане дивними візерунками, і сонячні зайчики бігають стінами, відбиваючи дзеркальні поверхні. Правда, здається, від цього яскравого сяйва в кімнаті прохолодно, особливо, якщо за вікнами лежить або йде сніг і засніжені гілки заглядають у вікна. Але ця прохолода радісна, вона бадьорить, хочеться швидше встати і зайнятися чимось корисним. А якщо це вихідний, я намагаюся швидше попоїсти і трошки допомогти по господарству своїм батькам, щоб скоріше, схопивши санчата, вибігти на вулицю, де вже чимало гасяє таких, як я, щасливих моїх друзів. Не лиж, не ковзани - саме санчата такого ранку потрібні понад усе. Ми будемо катати один одного, спускаючись з гірки, зліпимо снігових баб, різних і багатих.

Так, зимовий ранок у вихідний - це чудово!

Гуменюк Наталія група №19

Непонимание

Тихий полдень. И даже не грустно,
Снег ложится тихонько на землю.
А в душе почему-то так пусто
И от снега нет радости в сердце.
Раньше, помню, только снежило -
Почему-то какое-то чувство
В душу мне забиралось неслышно,
А теперь там опять стало пусто.
Не люблю я, и не ненавижу,
И не радуюсь, и не грущу,
Я не вижу и, даже, не слышу
Ничего, а просто лишь жду.
Может снова вдруг жизнью задышет
Тот погасший в груди огонек.
Смерть закралась мне медленно в душ
Это грех, это, верно, порок..
Нет! Душа моя не умерла,-
Она просто уснула невольно.
Дышит тихо, спокойно она
И не счастьем, и, даже, не горем.

Зима

Та зима была самой красивой,
Та зима была счастьем полна:
Просто ты был со мною, любимый,
Захлестнула любви нас волна.

Помню, как хлопья снега слетали
И кружились, и на руки нам
Тихо падая, вдруг пропадали
И не верилось нашим глазам.
Тихий вечер под звездами снега
Не смогу я забыть никогда
И что белые бабочки с неба,
Как и время,- лишь только вода.

Зима

Снежинки кружат хороводом,
Прекрасная пришла пора.
Таким красивым стал наш город,
Все улицы и все дома.

Все суетятся, все смеются -
Приходит Новый год в наш дом.
Улыбки солнечные льются,
Веселым счастьем полон он.

Мороз трескучий щиплет щеки,
Зима вошла в свои права,
Но не страшат ее упреки,
Зима, я так люблю тебя!!!

Група №17 Кузнецова Наталія

ВОЛЕЙБОЛ - ПОПУЛЯРНА СПОРТИВНА ГРА

На базі нашого училища в позаурочний час проводяться гуртки. Про одні з них ми хотіли б розповісти детальніше. Це волейбол. Цей гурток веде постійний тренер - Петелько Володимир Васильович. Він тренує дві команди: юнаків та дівчат. В гуртку задіяні 27 учнів. Серед них досягли гарних результатів такі учні: Барачук Анастасія гр.№ 28, Попик Олена гр.№ 17, Шпортун Світлана гр.№ 17, Оранська Маша гр.№23, Криворучка Ярослав гр.№25, Резнік Павло гр.№25, Копач Віталій гр.№ 6, Сторожук Наталя гр.№15, Комар Ана гр.№ 4, Шульдїк Руслан гр.№ 44.

Деякі з них, прийшовши до гуртка, не мали жодних навичок з гри у волейбол. На сьогоднішній день ці

учні в активі збірної команди з волейболу.

Волейбол - це одна із найпопулярніших ігор. Вона не потребує багато місця та складного інвентарю. У волейбол можна грати на відпочинку, біля річки, в лісі. Ця гра підіймає настрій та сприяє гарному самопочуттю, розвиває різноманітні фізичні якості.

Кожен рік збірної команди з волейболу бере участь в обласній спартакіаді ДПТНЗ. Наша команда неодноразово займала призові місця. В подальшому плануємо покращувати свої результати. А тих, хто любить спорт і, зокрема, волейбол, запрошуємо до нашого гуртка, який працює: у вівторок та четвер після уроків. Чекаємо на вас у спортивній залі училища.

Барачук Анастасія,
учениця гр.№ 28

ОСНОВИ ГАРМОНІЙНОГО РОЗВИТКУ ЖИТТЯ

Природа буде відмежована від небезпеки лише у тому разі, коли людина хоч трохи полюбить її за те, що вона прекрасна, і за те, що неможливо жити без краси.

Людина і природа... Цій темі свої твори присвчували багато поетів, художників і просто прості люди любувались краєвидами свого рідного краю. Скарбниця народної мудрості українців багата на прислів'я та приказки про природу, її явища, рослини і тваринний світ. Ці народні афоризми відображають взаємини людини з природою від найдавніших часів, коли ще формувалися початки словесного мистецтва. Природа виступала в них то як незрозуміла, ворожа сила, то як помічник людини. "Вогонь і вода добрі слуги, але ліх панувати", "Вогнем не жарити і воді не вір", "Тиха вода людей топить, а швидка тільки лякає", "Сонце - батько, місяць - вітчим".

Змінюючи природу навколо себе, людина змінювала і саму себе, свої уявлення про навколишній світ, накопичувала досвід для подальшого удосконалення взаємостосунків з дов-

кіллям. Здавна в народі говорять: "Грім гримить - хліб буде родити", "Доц у пору - золото".

Крім того, є всі підстави стверджувати, що головним пріоритетом розвитку суспільства в новому столітті буде людина як гармонійна складова Природи. Всесвіту. Саме в проблемі розуміння феномену людини на Землі повинні нині поєднуватися всі досягнення науки з релігійними вченнями про природу. Таке поєднання дасть змогу швидше зрозуміти феномен людини як свідомої живої структури Природи.

Ще в перші роки ХХ століття В. Вернадський сказав, що вплив людини на природу зростає так швидко, що не за горами той час, коли він стане головною геологоторвою силою. Бо він стане нерозривним з розвитком суспільства. Біосфера перейде у сферу розуму в ноосферу, коли розвиток планети прямуватиме сила Розуму.

Освіта - насамперед спосіб орієнтації суспільства на якісні людські ресурси, передові технології в економіці, передачі знань, уміння і навичок від покоління до покоління.

Але виникають проблеми, пов'язані

зі здоров'ям молоді людини, коли на неї, її фізичний і психологічний стан суттєво впливає довкілля (забрудненість продуктів харчування, води, повітря, зовнішні слабкі техногенні електромагнітні поля, викиди радіації) - доба INTERNET і суспільної інформації призводить до появи неврозів, психічних зривів. Перевтома від комп'ютерів, зменшення обсягу рухливої фізичної діяльності викликають головні болі, розвиток серцево-судинних захворювань, погіршення зору, апатію, ослаблює опірність організму, знижує його протидію хворобам, боязнь замкненого простору тощо.

Тому реалії нашого сьогодення з його кризовою екологічною ситуацією, важкими наслідками Чорнобильської катастрофи змушують ставити екологічні знання в ряд найважливіших напрямків освіти і навчання найближчого часу.

За таких надзвичайно важких умов існування, навчання і праці на першому місці звичайно турбота про збереження свого здоров'я і самого життя.

Здоров'я - найважливіша цінність людини, запорука її радості, щастя і дов-

голіття. Здоров'я формується з дитинства, будь-яке відхилення в розвитку організму, будь-яка хвороба в підлітковому віці відображається на стані здоров'я дорослої людини. Разом зі станом навколишнього середовища, соціально-економічними умовами, особливості поведінки і діяльності людини сприяють адаптації організму до існуючих змін, збереженню і зміцненню здоров'я. На жаль, сучасній людині залишається витрачати все менше фізичних зусиль для досягнення мети існування і забезпечення своїх побутових потреб.

Тому людина, особливо молода, повинна виконувати не тільки все необхідне, до чого спонукають її природні потреби (їжа, одяг, робота, розваги, сон), але і те, що корисне для здоров'я, збереження і зміцнення (чіткий режим дня, гігієнічні процедури, гігієна і наукове обґрунтування харчування, фізичні і оздоровчі вправи). Не можна зберегти природу, екологію, генофонд, якщо не дбати про себе, про своє здоров'я і здоров'я оточуючих.

Т.П. Кобиланська, викладач хімії та біології

Мабуть, всім відомий твір Гоґоля М.В. "Ніч перед Різдом", написанню якого сприяла віртуозна майстерність автора виводити картину дійсності у чарівному переплетенні з фантазією, вигадкою, беручи за основу усну народну творчість, казки, білини, повір'я.

29 грудня гоголівську виставу показав педагогічний колектив ВМВПУ. На передодні Нового року та різдвяних свят цей твір найяскравіше передав аромат українського фольклору через колядки, різдвяні гуляння та звичаї нашого народу.

Пархомчук Ірина, художник училища, запропонувала ілюстрації: сільські хатки, вкриті шапками снігу, небесні світила, що заспокоїливо виблискують у темному небі.

У виставі знайшлося місце для шаленого кохання і дрібних інтрижок, подвигів та мелодійних колядок. Останні у виконанні викладача Петрової В.О., учениці гр. № 48 Натпник Вероніки та гр. № 15 Горбачевської Катерини, створювали особливу атмосферу свята.

Велике задоволення та подив отримали глядачі, коли на сцені з'явився викладач інформатики Яшук С.В. у головній ролі Вакули. Насолоджувались пісню та грою в ролі

ВІФЛЕЄМСЬКА НІЧ ЗАСІЯЛА...

Клівіденка С.В.

Бурхливіми оплесками зустріли вихід на сцену козака Чуба та запровадженню, роль яких зіграв

Оксани культурним організатором училища Чорною О.М. Під шаленими ужимками та викрутасами чорта ледь-ледь змогли впізнати майстра в/н.

бібліотекар Гілевич І.С. Майстер в/н Волошин А. М. на сцені втілював образ дяка, а чого коштували справжній вуса козака Атаманенка Б.С. Після того, як на сцені з'явилась гордовитка Жила Н.П. в ролі царциці - запровадженню та Вакула впали ниць до її ніг. Незвична роль була в майстра в/н Московського Б.А., яка полагала в поїданні вареників з макітри.

Хочемо висловити велику повагу і подяку за чудову гру викладачеві спецдисципліни Білій Л.О., яка зіграла у виставі Солоху. Своєю енергією, чарівністю та харизмою вона запалювала колектив не тільки на репетиціях, але й на святі.

Незважаючи на велику зайнятість в кінці навчального року, подякуємо викладачам та майстрам, які знайшли час для репетицій та яскравого виступу. Задоволення отримали усі. Культурним організатором Чорна О.М.

Лютий - завершальний місяць зими

Святки:

1 лютого - Макара
6 лютого - Оксани-Дороти
10 лютого - Юхима
12 лютого - Трьох святих
14 лютого - Трохима
15 лютого - Стрітіння
24 лютого - Власа
29 лютого - Касяня

У багатьох народів, зокрема і в нас до прийняття християнства, останній місяць зими завершував річний цикл. Оскільки лютий вважався завершальним місяцем року, то і його назва означала "очищення". Нею й досі користується більшість європейців.

Це пора надмірних контрастів - вітрів і кривих шляхів, морозів, снігів, відлиг та переметів.

З останнім місяцем зими у хліборобів завершувався і традиційний зимовий відпочинок. Селяни починали готуватися до нового хліборобського сезону - вивозили на поля гній, перевіряли на схожість зерно, лаштували сільськогосподарський реманент. Тому з лютиєм пов'язані природні передбачення погоди - які будуть весна й літо, чи защедрить врожаєм рік грядущий?

Звернення до народних прикмет у лютому - явище закономірне, адже не за горами вже весна. На цей місяць припадали декілька свят, за якими завбачували природу. Наприклад, на Юхимів день (10), селяни стежили з самого ранку за погодою. Якщо в цей день вітряно, то

неодмінно все літо буде дощовим. І все ж найбільше вірили в прогнози на Стрітіння - найпошанованіше свято в лютому. Його давніша назва - Зимобор чи Громовиця. За повір'ям, саме 15 лютого зима начебто зустрічається із весною. Люди вірили в те, що яка погода в цей день, такою буде й весна: якщо тепла, то і березень мав бути раннім, а коли мороз - зима ще довго протримається.

Крім того, селяни стежили за розмірами бурульок - якщо вони довгі - треба сподіватися на ясні заметлі, якщо короткі - снігу випаде небагато. Зі Стрітінням пов'язували свої надії пасічники. Від того, як капатиме зі стріх водичка, так, вважали вони, прибуватиме до вуликів і мед, себто на щедрю чи скупу взятку.

Мед використовували для обрядів, харчування, лікування. Пасічництво було джерелом отримання воску, без якого не могла обійтися ні одна церква чи монастир, сільська хата.

На останній місяць припадає і велике свято Власа. Для селян це був важливий день. Праслов'янське ім'я Волос носив бог - покровитель свійських тварин. Свійська тварина була не тільки бажаною в господарстві, але й священною. Корів називали "другою матір'ю". Це ж стосується й волів, коней... За традицією, на Власа вже починали наймати пастухів, укладати угоди й контракти.

Традиційно високосні роки вважалися нещасливими і їх приходило спонукав селян остерегатися при-

родних катаклізмів - повеней, землетрусів, хвороб та ін. 29 лютого - Касянів день. Той, хто народився в цей день, лише раз на чотири роки може збирати гостей.

Саме на високосні роки припадають періоди "великого мору на людей та худобу", але в цьому не варто вбачати випадковий збіг обставин. На сьогодні вже досліджено, що найбільша дія сонячної активності, котра негативно впливає на стан живих організмів, припадає на високосні роки.

В останній місяць зими скорочуються й вечоринці. Все рідше збиралися хлопці та дівчата на свої традиційні гулі. Та це й природно: коротшали ночі, в господарстві з'являлися додаткові клопоти.... Люди жили світлим пробудженням природи - весни, яка вже не за горами.

Святки:

1 лютого - Макара

У давнину казали: "Який Макар, такий і товар". Якщо погода ясна, то і весна буде красна.

6 лютого - Оксани-Дороти

За цим днем прогнозували весну: Яка Оксана, така й весна. Коли день ясний і тихий, то весна буде гожою, якщо в обід сонце - рання весна, а коли хурделиця, то затягнеться надовго.

10 лютого - Юхима

Юхим вітер приніс на сире літо.

12 лютого - Трьох святих

У цей день не можна прясати, щоб протягом року не було наливів.

14 лютого - Трохима

Якщо вітряно, то літо буде мокрим.

15 лютого - Стрітіння

В цей день зустрічається зима з літом. На честь Стрітіння в церквах робили відправи, святити воду й свічки.

Посвченою водою лікували хворих. Якщо під вечір потепліло, то вважалося, що літо перемогло.

Якщо на Стрітіння холодно, то вже скоро весна.

24 лютого - Власа

Святій Улас вважається захисником свійських тварин. Після Власа невдовзі наступав піст, а отже, закінчувалися весілля.

29 лютого - Касяня

Якщо на Касянів день багато снігу, то буде велика повінь.

Народна мудрість:

В лютиім сонце йде на літо, а зима на мороз.

Лютий - місяць вітрів і кривих шляхів.

Лютневий сніг весною пахне.

Якщо птахи сідають на верхівки дерев - перед потеплінням.

Коли галки здійснюють несамовитий галас, то буде відлига.

Горобці дружно цвірінкають - на відлигу.

Голуби воркують - тепло віщує. Ясний місяць - до холоднечі, а кругорогий - на мороз.

Білі хмари - на мороз, ясні сутінки - на відлигу й вітер.

Сніг йде, мов крупа, - чекай на тиждень морозу.

Якщо сніг гне гілля, врожай буде ясний.

Глибокий сніг узимку - на дощове літо.

Стрітіння Господне

День Стрітіння Господнього - 15 лютого за новим стилем - одне з найбільших свят Православної Церкви. Цього дня не «зима з весною зустрічається» (як каже повір'я), а відзначається одна з ключових подій в історії взаємин Бога й людини: Богодитину, принесену на 40-й день після народження в ієрусалимський храм, зустрічає праведний Симеон. У цій події Церква вбачає зустріч двох Завітів: на зміну Старому Завіту, який персоналізує старець Симеон, приходить Завіт Новий, що дасть людям втілений Месія-Христос.

Прийшов час, якого людство очікувало не одне тисячоліття. У світ з'явився Той, Хто стане переможцем гріха та смерті, Хто відкриє всім народам шлях у Царство Боже й шукатиме кожну зниклу вівцю... Прозріваючи це, праведний Симеон, взявши Ісуса на руки, вимовив: «Нині відлускаеш Ти раба Свого, Владико, по слову Своему, з миром, тому що бачили очі мої порятунок Твій, який Ти підготував для всіх народів: світло в одкровення язичникам і славу народу Твого, Ізраїлю».

Симеон побачив Христа - і тепер може з миром «відійти до праотців», тобто померти, щоб зійти в похмурий шеол, де знаходяться всі покійні, очікуючи звільнення. І Симеон принесе їм радісну звістку: «Чекати залишилося недовго, тому що я на своїх руках тримав Того, Хто зруйнує пекло».

Церква співає в цей день: «Давній днями, який дав у давнину Закон на Синаї Мойсею, нині бачимо як Дитину; і Закон виконуючи, як Творець Закону, за Законом у Храм приноситься й старцю вручається». Той Самий Бог, Який говорив на Синаї з Мойсеєм та встановив іудейський Закон, тепер приноситься в храм як дитина, виконуючи цей же Закон. У словах пісні втілюється церковне вчення про те, що за всіх часів Бог спілкувався з людством в особі Сина. Тому, зокрема, неправомірно зоб-

ражувати на іконах Бога Отця, Якого ніхто й ніколи не бачив. «Давній днями», тобто старець, у вигляді якого Бог являвся деяким пророком до втілення Христа, - це той Самий Син Божий.

У день Стрітіння Господнього в церквах, за традицією, освячуються свічки. Традиція ця походить зі стародавнього звичаю влаштовувати в день Стрітіння хід містом із запаленими світільниками (на зразок хресного ходу). Потім з'явилось повір'я, що ці свічки охороняють житло від удару блискавки. Насправді ж у молитвах на освячення свічок на Стрітіння Господа Бога прохають про те, щоб, як запалені свічки своїм світлом розганяли нічний морок, так і наші душі, просвічені Духом Святим, уникали гріховної тьми (сліпоти).

Стрітенська свічка важлива як символ просвіченості серця Духом Святим, а якщо цього немає й свічка сприймається просто як обряд або традиція, то вона втрачає свій зміст і перетворюється на язичницький магізм.

На Стрітіння також відзначається день православної молоді. Чому саме цього дня? Складно сказати, але, на мою думку, цей день обрано не випадково. Молодість - це час, коли в житті людини зазвичай відбуваються найважливіші зустрічі: своєї «половинки», з якої розділиш радість й біди подальшого життя, вірних друзів. Це час зустрічей, що визначають життєвий шлях і закладають у

нашому серці зерно життя вічного. Молодість - час, сповнений спокус, але й благодатний також!

Зі святом Вас, друзі! Нехай у кожного з нас у житті буде більше істинних, справжніх зустрічей - «стрітень»

Священик Андрій Дудченко

Хортовічобітки

Польська казка

Якось восени зайчик подався на ярмарок. Звідки в зайця взялися дві золоті монети, важко сказати, тільки ж він давно вже збирався придбати собі білого капелюха з пір'їною та новий зелений одяг... Та про це він зараз і мріяти не міг, бо лапки в нього зовсім босі.

А вже настала осінь, лили студені дощі, і за ноги хапав холод. Тому заєць натягнув свого старенького капелюха на самісінькі очі, якомога тісніше закутався в свою одяжину й швиденько подався на ярмарок купляти взуття.

Ішов він собі й ішов, позираючи то праворуч, то ліворуч та нашорошуючи вуха при кожному шереху. А надвечір заєць зустрівся з мисливським собакою — хортом.

Був цей хорт міцний і високий, одягнений у теплу шубу, а на лапах — новісінькі чобітки. Привітався заєць з хортом, і пішли вони далі разом лісовою пущею.

Ідуть вони й ідуть, а заєць очей своїх не зводив з хортових чобіток: такі вже вони гарні, до того ж заячим лапкам стало дедалі холодніше й холодніше.

— Скажи, будь ласка, скільки ти заплатив за чобітки? — боязко спитав заєць.

— Дві золоті монети, — чванькувато відповів собака.

— Оце і я йду на ярмарок, хочу купити собі чобітки.

— Я теж туди. Чобіт там — хоч греблю гати. Аби тільки гроші були.

— Та в мене є дві золоті монетки, — прошепотів зайчик.

Хорт нічого на те не сказав, а став лише вуса закручувати з таким виглядом, ніби йому геть байдуже, чи є в зайчика гроші.

Ішли вони, йшли, доки не стемніло так, що й дороги вже не видно. А тут ще ливув крижаний дощ, і

такий холодний, що в бідолашного зайчика зуб на зуб не понадає.

— Слухай-но, голубе, — каже собака. — Бачу я, що ти босий. А воно ж ніч і холодно. І в тебе гроші при собі. Так само і в мене. Хто знає, що нас жеде в дорозі, а в лісі ж, мабуть, повно розбіячників.

Заєць щільніше закутався в свою одяжину, щоб краще відчувати гроші, які тримав у кишені.

— Що ж нам робити? — спитав зайчик.

— А для чого корчма? Щоб можна було перебути негоду. Тут ось поруч є ведмежа корчма. Зайдемо до діда Мартина, виспимося як слід, а завтра вранці підемо далі. А тим часом, може, й дощ перейде.

Погодився зайчик, і вони почимчикували до корчми. Дід Мартин зустрів їх привітно.

— Ох і погода! — промиграв старий ведмідь, струшуючи зі своєї люльки попіл. — Добрий господар і собаки не вижене на вулицю в таку погоду... А ти ще й роззутий... Ходи-но ось до вогню, погрій лапи.

Підійшов заєць до печі, а сам весь тремтить, А хорт шепотить до нього: — Попроси чого-небудь поїсти.

— Попроси, друже, сам. Я не голодний.

До того ж, у мене нема дрібних грошей. А якщо розміняю золоту монету, то вважай, що на всю зиму лишуся босий.

— Ох же й дивак ти, друже! Та хто тебе примушує міняти золоту монету? У мене ви-

стачить грошей заплатити за двох! — І, повернувшись до діда Мартина, хорт сказав: — Подавай нам, голубе, все, що є, бо ми так зголодніли, аж в очах темно.

Дід Мартин, як справжній корчмар, одягнув фартух і заходився подавати страви. Хорт жадібно ковтав шматок за шматком. А соромливий зайчик покуштував лише плачинти з капустою. Він, може, й зовсім нічого б не їв, якби хорт не напасідався.

— Їж, друже, це для тебе!

Хорт так жадібно хапав страви, що можна було подумати, ніби він цілий місяць нічого не їв. Доки дід Мартин викури в люльку, всі страви були з'їдені.

Здивувався старий ведмідь та й каже хортові:

— Оце-то так! Не доводилося мені бачити подорожнього, голодного за тебе. Та хай, аби тільки було тобі на здоров'я! А тепер ось що: дружба дружбою, а за вечерю треба платити. З'їли ви якраз на дві золоті монети.

Заходився хорт нишпорити по кишенях. Шукав він у шубі, шукав у штанях — нема грошей та й годі. Ось він, сміючись, і каже зайчикові:

— Плати, голубе!

— Як це — плати? Хіба ми так домовлялись?

— Плати! Я гаманець удома забув! Віддам тобі на ярмарок. Візьму в борг у знайомого торгівця.

— Не будуй платити... Бо залишуся на зиму босий. Хорт аж захлинявся до сміху.

Ведмідь спалахнув гнівом та як зареве:

— Е, ні, не на такого натрапили! Зараз же платіть, а то погане буде!

— Це він за мене до корчми заплатив!

росив до столу, — сказав хорт і зайшовся сміхом, — нехай він і платить! — Все це неправда, дідусю Мартине! Зима на носі, якщо я заплачу, то залишуся без взуття!

— То я що, маю зігрівати усіх голдранців на світі? Тепер я зрозумів, хто ви такі! Змовилися, щоб мене круг пальця обвести! — І ведмідь схопив палицю, яку спеціально тримав за дверима для таких гостей. А хорт знов показує на зайця.

Заєць затремтів від страху. Хочеш не хочеш, а змушений був витягати з кишені хустку, в яку загорнув свої дві золоті монети, і віддав їх ведмедеві.

А хорт лише пирснув сміхом та й улігся собі спати. Невдовзі й захрапів.

Ведмідь теж пішов спати.

Тільки зайчикові було не до сну. За вікном лютло завивав вітер, а в шибці барабанив дощ.

І заплавав тихенько зайчик. Як це він дався хортові так обдурити себе? Як подумає, що незабаром прийде зима, завийот хуртовини, з'являться снігові замети, стане ще холодніше, а він ходитиме босий, то ніякий сон не бере.

Все думав та гадав зайчик, як йому бути? І надумав він розбудити собаку й зажадати від нього розрахунку.

Зайшов зайчик до кімнати, де спав хорт, і перше, що він побачив, були чобітки, які стояли коло грубки. Заєць, не роздумуючи, взувся в них, тихцем вийшов із корчми й подався в ліс.

Вранці хорт проснувся і хотів було зватися. Кинувся і сюди, і туди, а чобіт ніде нема. Ведмідь тільки плечима стеленув. Хорт же не затримувався більше в корчмі, а чимдуж подався наздоганяти свої чобітки. На мокрій землі добре було видно сліди від чобіток. Ото й побіг гончий собака по тих слідах. Спершу йому важко було бігти, бо занадто ж товстий був, але помалу від біганини став худнути.

Упіймав хорт того зайчика чи ні, не може сказати, але добре знаю, що й зараз, як тільки побачить десь зайця, то й кидається за ним услід!

Вітаємо з

Днем народження!

Нехай душа у Вас ніколи не старіє,
На білій скатертині будуть хліб і сіль,
Своїм теплом Вас завжди сонце гріє,
Слова подяки линуть звідусіль.
В житті нехай все буде, що потрібно,
Без чого не складається життя:

Любов, здоров'я, щастя, дружба

Та вічна нестаріюча душа.

Смійтеся більше і менше сумуйте,
Щораз багатійте, ще краще газуйте,
Хай думи ніколи спочинку не знають,
Хай легко, мов крила, внучат пригортають,
Хай серце ще довго тріпоче у грудях,
Живіть до ста років на поміч всім людям;
Здоров'я міцного Вам зичимо щиро,
Ласки від Бога, від людей добра
На многі і щасливі літа.

Вітаємо Петрових з народженням доньки!

У січні свій День народження святкують:

Бережок Світлана Михайлівна,
Гілевич Ігор Станіславович
Іванищева Ольга Анатоліївна,
Мазур Ірина Анатоліївна,
Макаров Іван Романович,
Павліченко Ольга Іванівна,
Поливаний Сергій Валерійович,
Томкова Тетяна Василівна

